

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE BENDE VAN YELLOW CREEK

N° 2754

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van Yellow Creek

HOOFDSTUK I

TUSSEN HEMEL EN AARDE

Het was op een ochtend van een heerlijke lentedag toen er een vlieg-machine boven Canada met buitengewone snelheid op een hoogte van bijna vierduizend meter in noord-westelijke richting voortbewoog, ter hoogte van Fort Liard, gelegen aan de Dease rivier, op zestig graden noorderbreedte.

Fort Liard was in die dagen, dat dit verhaal speelt, een van die steunpunten, zoals men ze in deze noordelijke streken van Noord-Amerika hier en

daar vond, weliswaar niet meer als basis tegen de roodhuiden, die zo goed als helemaal uitgestorven zijn, maar om die ver afgelegen streken uit veiligheidsoverwegingen een bepaalde garnizoensformatie te geven door middel van een keten grondversterkingen, die in samenwerking met de luchtstrijdkrachten een zekere mate van afweer waarborgden.

De commandant van die kleine bezettingstroepen oefent steeds het hoogste

politiegezag uit in die verlaten streken, waar nog hele primitieve rechtsopvattingen heersen en waar de toepassing van de wet door de geweldig grote afstanden en de dunne bevolking dikwijls met de grootste moeilijkheden gepaard gaat.

Ofschoon Fort Liard een van de grootste van Canada was, leek het complex gebouwen de luchtreizigers slechts een nauwelijks zichtbare stip, ofschoon de lucht buitengewoon helder en doorzichtig was op die prachtige dag.

Die bemanning van de machine telde drie man.

De man, die met vaste hand de stuurknuppel hanteerde en wiens hoofd zo goed als helemaal schuif ging achter de schuin geplaatste rand van een soort overkapping, was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de Londense avonturier, door een reeks gevaarlijke avonturen naar deze plek gebracht. Van zijn scherp getekend gezicht was op dit ogenblik weinig te zien, want zijn hoofd werd grotendeels beschermd door de vliegershelm.

Naast hem zat Charles Brand, zijn trouwe vriend en iets naar achteren, in de tamelijk ruime cabine, was 'n zwaar gebouwd man bezig met eigenaardige voorwerpen, die men aan boord van zo 'n klein sportvliegtuig misschien niet dadelijk zou verwachten: het waren alundium kookpannen, braadroosters en andere dingen uit een keuken, die allen met een elektrisch snoer aan stopcontacten verbonden waren.

Een prikkelende geur van spiegeleieren en gebakken ham vulde de cabine en al een paar keer had Charles Brand zijn hoofd omgedraaid, om een blik op deze lekkernijen te slaan, die in een van de pannen siste.

De snelheid van de vliegmachine moest wel buitengewoon groot zijn, want een ogenblik later was Fort Liard uit het gezicht verdwenen. Links verhieven zich de toppen van het onmetelijke rotsgebergte, de Rocky Mountains, dat zich uitstrekt van de oevers van de Noordelijke IJszee tot aan het uiterste

zuidelijke puntje van de Verenigde Staten als een ontzaglijke muur, die het land scheen te beschermen tegen de golven van de Grote Oceaen.

Raffles keek nu en dan op een voortreffelijke kaart.

Het vliegtuig had het zojuist genoemde fort al ver achter zich gelaten en was juist over de Nakannes, een zijrivier van de Dease gevlogen, toen Brand Raffles in de zijde stompte en zo hard hij kon schreeuwde:

— Als wij eens gingen ontbijten. Ik heb een merkwaardig hol gevoel in mijn body en de reuk van de gebakken eieren maakt mij razend.

— Nog 'n ogenblik geduld, wij gaan dalen, antwoordde Raffles. Er hapert wat aan de machine.

Onder het spreken al had Raffles een knopje iets gedraaid en dadelijk verminderde de snelheid van de machine, die zeker achthonderd kilometer per uur bedroeg. Tegelijkertijd liet Raffles de machine dalen en bracht haar weer in oostelijke richting. Al gauw waren de uitlopers van het rotsgebergte bereikt, dat hier, als de treden van een monsterachtig groot terras naar de vlakte daalde.

Het duurde niet lang of de machine had een hoogte van nauwelijks vijfhonderd meters bereikt en zweefde nu boven een uitgestrekt plateau, rotsachtig, hier en daar met gras bedekt, maar zonder bomen. Het was niet gemakkelijk, hier een goede landingsplaats te vinden, want overal lagen losse rotsblokken en een ontmoeting daarmee zou de « Duivel der Lucht », zo had Charles Brand de machine gedoopt, zware schade kunnen berokkenen.

Maar na een paar keer op een hoogte van nauwelijks honderd meter boven het plateau te hebben rondgedraaid, vond Raffles een soort bergwel, waarop hij neerstreek, na de snelheid van de machine nog meer te hebben verminderd. Zodra de wielen de grond raakten, remde Raffles af en binnen enkele ogenblikken stond het soepele geheel uit aluminium vervaardigde toe-

stel stil.

Raffles keek om zich heen, maar ver in het rond was geen enkel teken van leven te bespeuren. Toen pas sloeg Raffles de kap open, die de cockpit afdekte en stond op, om naar beneden te klimmen. Zijn beide metgezellen volgden zijn voorbeeld, nadat Henderson in een blikken trommel alles had ingepakt wat er nodig was voor een warm breakfast. De reus ging nog een paar keer aan boord, haalde aluminium borden, messen en vorken en zette alles klaar op een deken, die hij over het korte, harde gras had uitgespreid.

De maaltijd begon. De reus scheen zich te haasten, want nu hij wist, dat er iets aan de machine hapérde, had hij rust noch duur, alvorens hij de oorzaak ontdekt had. Hij had zijn vliegerskleding uitgedaan, stroopte zijn mouwen op, zocht uit de gereedschapskist de nodige gereedschappen bij elkaar en was een ogenblik later helemaal in zijn werk verdiept.

Brand had een sigaret opgestoken en gedurende enige ogenblikken volgden zijn grote blauwe ogen de ijle rook, zonder dat er een woord tussen de beide vrienden gewisseld werd.

Ook Raffles had zijn vliegeroverall uitgedaan en de helm afgezet. Zijn scherp besneden gezicht stond ietwat

ernstig en zijn grijze ogen hadden die diepe glans, die Charles Brand altijd erin opmerkte, als het hart van Raffles met zachte aandoeningen vervuld was.

De vlakte waarop zij gedaald waren, stond vol paarse sterbloemen en made-lieven, die een heerlijke geur verspreidden. De lentebries streek over de laagvlakte en voerde de bedwelmende lucht van de wilde wegbrem en ribes met zich mee, die in overvloed groeiden in het bos, waarvan de reizigers de rand op een paar kilometer afstand konden zien. Het was hier zo volkomen stil, dat het kloppen van een specht in een boom, die wel honderd meter verder stond, duidelijk te horen was.

Na een paar minuten kwam Henderson aanlopen en zei:

-- Het is al in orde, mylord. Er was een spie losgeraakt van een van de kamwielen.

-- Dan zullen wij maar weer op weg gaan, zei Raffles, terwijl hij opstond. Ik zou graag nog voor het aanbreken van de duisternis de oevers van de Bering Straat willen bereiken.

Snel werd alles weer ingeladen en de drie mannen klommen weer in de machine. De propeller begon te draaien, de wielen rolden enige meters over de vlakte en daarop steeg «De Duivel der Lucht» trots als een adelaar omhoog.

HOOFDSTUK II.

HET DRAMA IN DE BERGEN

Zo snel mogelijk zocht Raffles weer een hoogte van ruim vierduizend meter op, want hij moest nu dwars over de hoogste toppen van het Rotsgebergte vliegen. De snelheid werd tot het maximum opgevoerd en binnen een half uur was Frances Meer bereikt. Raffles volgde gedurende geruime tijd de loop van de Pelly rivier, die zich bij Fort Selkirk in de Joekon stort. Raffles vloog op een hoogte van meer dan vijfduizend meter over dit fort heen, en zelfs met de scherpste kijkers zou men de machine waarschijnlijk niet hebben kunnen bespeuren. Maar nu waren de hoogste toppen achter de rug en Raffles liet de machine een paar duizend meter dalen. Hij naderde nu de Alaska Range, een cirkelvormige bergketen, die hier de oeverlijn van de Grote Oceaan volgt.

Sinds enkele minuten had Brand Raffles aan de stuurknuppel afgelost, zodat deze wat rust zou kunnen nemen.

Het was bijna vier uur in de middag, toen Raffles besloot, de tocht opnieuw te onderbreken en dus niet tot aan de oevers van de Beigtran- Straeder te vliegen.

Hij had een blik op het landschap beneden zich geworpen en de woeste pracht daarvan had hem zodanig aange trokken, dat hij besloot hier enige uren te kamperen en er de nacht door

te brengen. Links en rechts verhieven zich de bergtoppen die voor het merendeel met pijnbomen waren begroeid. Als zilver schitterende bergstromen stortten zich met onweerstaanbaar geweld van die hellingen, om zich hier en daar te verenigen met, of tenslotte uit te lopen in een van die talrijke meren, die deze streek van Noord Amerika tot een waar lustoord maken. De bossen werden afgewisseld door laagvlakten, waarop de wilde bloemen al in volle bloei stonden en als een dun lint kronkelde zich de weg van fort Reliance naar de kust.

Raffles had Brand een teken gegeven en langzaam begon de machine te dalen. Ook hier hoefde men niet bang te zijn voor onbescheiden blikken, want de bewoners wonen hier heel ver uit elkaar en op de juist genoemde weg, als men tenminste die naam mag geven aan het brede pad, dat tussen de bergen was uitgespaard, was op dat ogenblik niemand te zien. Op een hoogte van duizend meter gekomen, begon Raffles, die de stuurknuppel had overgenomen, naar een gunstige landingsplaats uit te kijken.

Eindelijk had Raffles iets gevonden dat hem bruikbaar toescheen. Het was de volkomen vlakke top van een niet al te hoge tafelberg, die zich langs de

weg uitstreckte en die ongeveer honderd meter hoog was. Hier en daar was de oppervlakte met bomen en hoog struikgewas bedekt, maar in het midden bevond zich toch een open ruimte van bijna driehonderd meter lengte en bijna half zo breed, die volkomen kaal was en zo glad als een biljartlaken. Raffles bracht de machine veilig over de toppen van de bomen heen naar deze open plek en enige sekonden later rolden de wielen van het vliegtuig over de rotsachtige bodem.

Voor de tweede keer op die dag klommen de drie mannen uit de machine, deden snel hun vlieger-overalls uit, rekten zich uit en gaven elkaar door een tevreden gezicht te kennen, dat het hier een verrukkelijke plek was, een Dorado voor kampeerders. Bijna aan alle kanten waren de reizigers door hoge bomen en struikgewas omgeven. Grote houtduiven vlogen af en aan en lieten hun eentonig gekir horen. Heel duidelijk was het geklater te horen van een onzichtbare beek, die zich op enige afstand een weg baande door het bos, om zich vervolgens van de steile helling af te storten, met een dof, borrelend geraas.

De drie mannen duwden de machine iets meer naar de rand van het bos aan hun rechterkant, aan de kant van de weg gelegen, die zich beneden op een diepte van meer dan tachtig meters door het ravijn slingerde. Het was nog helder dag, maar over een uur zou de zon de horizon bereikt hebben en dan zou het snel donker worden. De machine bevatte een stevige en toch lichte tent, die plaats bood aan vier personen en die in een oogwenk was opgezet.

Het was op dit uur nog zo warm, dat men echt geen vuur hoefde aan te leggen, maar in de nacht zou het toch nodig zijn, want op deze hoge breedte zijn de nachten om die tijd van het jaar nog vinnig koud. De tent stond nu midden in het hoge prairiegras en men zou slechts nog wat droge bladeren hoeven neer te strooien, met een onderlaag van twijgen, om een heer-

lijk bed te krijgen.

Henderson wilde al aanstalten maken, om met behulp van zijn elektrische oven in de machine het middagmaal te gaan klaarmaken, toen Raffles hem weerhield en glimlachend zei:

— Ik weet iets beters, James. Wij hebben nu al genoeg geconserveerd vlees, sardines en bonen gegeten, mijnheer Brand en ik zullen eens gaan kijken of wij geen malse bout machtig kunnen worden. Er moeten in deze buurt zeker berghazen, wilde varkens of konijnen te schieten zijn. Maak dus een vuur aan, zet het spit op en toon dan je kunsten als kok.

— Zoals u wilt, mylord. En dadelijk begon de reus zijn voorbereidingen te maken.

Raffles en Brand hadden intussen hun remingtons uit de foudralen genomen en keken de geweren goed na. Zij voorzagen zich van munitie, staken het brede jachtmes in de gordel, overtuigden zich dat hun revolvers geladen waren en gingen op weg.

Er heerste een plechtige stilte onder de hoge dennen en slechts met moeite baande het zonlicht zich een weg door het dichte naaldengroen en de dicht op elkaar staande stammen. Nu en dan ritselde het in het struikgewas en een paar keer zagen de beide jagers een klein hert, vlug als het weerlicht, opspringen en wegrennen en zij waren niet vlug genoeg met hun wapens om het diertje te achterhalen. Zij zagen ook enige vogels, waarvan het vlees echter tanig is, daar zij zich hoofdzakelijk voeden met de vissen, die zij in de meren en rivieren vinden.

De beide mannen dwaalden hoe langer hoe verder het bos in en het duurde niet lang of zij hadden de helling bereikt, die zacht glooiend naar de holle weg afdaalde. Ook deze helling was met lage dennen begroeid, met dwerg-eiken en hoog struikgewas.

Plotseling lag de weg voor hen, om op ongeveer een kilometer afstand ineens een bocht te maken en uit het oog te verdwijnen. Aan de overkant verre-

zen eveneens heuvels, dicht begroeid en hier en daar met reusachtige rotsblokken bezaaid, die daar door een monsterachtige reuzenhand schenen te zijn neergestrooid. Aan de andere kant strekte de weg zich niet zover uit, want hij maakte daar een nieuwe, flauwe bocht en scheen te midden van de heuvels te verdwijnen. De zon zond haar schuine stralen over het bekoorlijke landschap en verguldde de dunne, donkere stammen van de larixbomen, waarmee de heuvels aan de overkant van de weg voor een deel begroeid waren.

Een ogenblik genoten Raffles en Brand van het heerlijke schouwspel, maar toen werd hun jagershart weer wakker en zij hervatten hun tocht, de bosrand volgend.

Plotseling sprong er een grote, grijze haas dwars over het voetpad, dat de beide mannen volgden. Brand, die het dier het eerst zag, bracht bliksemsnel zijn geweer aan de schouder en wilde de trekker al overhalen, toen hij de hand van Raffles op zijn arm voelde drukken. Brand aarzelde een ogenblik, niet begrijpend wat dat betekende en de volgende sekonde was de haas met snelle sprongen uit het oog verdwenen. Charles zette een telsurgesteld gezicht en riep uit :

— Maar voor den drommel, Edward, waarom belet je mij, dat sappige stuk wild te veroveren ? Ik zou die haas zeker niet gemist hebben, op twintig passen afstand.

Raffles gaf niet direkt antwoord, maar greep hem bij de arm en nam hem mee iets dieper het bos in. Zijn scherp oor had net de klank van hoefslagen opgevangen, die langzaam dichterbij kwamen.

Hij kende dit land te goed, om niet te weten, dat men er verstandig aan doet, iedere vreemdeling aanvankelijk met enig wantrouwen te beschouwen. Het was hier een eenzame streek, berovingen en strooptochten waren hier, vooral in de lente, als de sneeuw gesmolten was, aan de orde van de dag.

Hij had Brand in gebukte houding neergetrokken en zei nu zacht :

— Luister !

Brand spande zich in om iets te horen, maar het duurde tamelijk lang, voor ook hij de regelmatige hoefslag kon horen van enige paarden in stap.

Inderdaad, langs de weg van Fort Reliance kwamen ongeveer acht ruiters aanrijden, die hun rijdieren stapvoets lieten gaan. Zij droegen wijde, leren broeken, op de naden bestikt met kleine reepjes gelooide rendlerhuid, bont gekleurd en die soms tot twee decimeter lang waren. De meeste van hen droegen een grijze, witte of bont geblokte trui, met liggende kraag en allen hadden een rode halsdoek om. Om het middel droegen zij een leren riem van een hand breed, met koperen spijkerknoppen versierd en op de linkerheup hing een op dezelfde manier versierde holster. De mannen droegen breedgerande hoeden en hun gebruind gezicht bewees, dat zij gewend waren altijd in de buitenlucht te vertoeven.

Drie van hen hadden een geweer, dat in een leren foudraal rechts van de dij bevestigd was. Hun paarden waren klein maar blijkbaar sterk en snel, niet bijster mooi, maar met groot uithoudingsvermogen. Bijna allen waren gezadeld met een van die zware, hoge zadels, zoals cowboys gebruiken en die zo hoog zijn, dat men de benen bijna gestrekt kan houden. Vier van de mannen hadden aan de voorste zadelknop een lasso hangen.

De kleine troep reed stapvoets langs de weg en de mannen schenen in zwijgen verzonken te zijn. Op een honderdtal meter afstand van Raffles en Brand, die in het hoge prairiegras waren weggedoken, stond de troep stil en een van de mannen, die de aanvoerder scheen te zijn, liet zijn paard zwenken, scheen iets tegen de anderen te zeggen en wees met uitgestrekte arm naar het zuiden.

Bijna op hetzelfde ogenblik hoorde Raffles een ander geluid, dat van de tegenovergestelde richting kwam. Het was de regelmatige hoefslag van paarden en

een dof gerommel, dat teweeg gebracht scheen te worden door het rollen van wielen over de ongelijke weg. En daar boven uit klonk het hoge geluid van een felle zweeps slag, maar alles nog ver weg, aan de andere kant van de scherpe bocht. Het was alsof de ruiters door dit geluid plotseling werden opgeschrikt. Zij deden allen haastig hun halsdoeken af en bonden zich die zo voor het gezicht, dat alleen hun ogen nog zichtbaar waren. En na hun hoeden zover mogelijk in het gezicht te hebben getrokken, gaven zij hun paarden de sporen. Het volgende ogenblik stoven zij in een wolk van zand en stof als 'n wervelwind voorbij de twee mannen, die in het hoge prairiegras verborgen waren.

Het gezicht van Raffles had een ernstige uitdrukking gekregen en hij zei :

— Je ziet wel, Charles, dat ik net niet helemaal ongelijk had, toen ik je weerhield om te schieten. Kerels die hun gezicht verbergen, hebben iets kwaads in de zin, wees daar maar zeker van.

Onder het spreken had Raffles het slot van zijn geweer geopend, nam er de hagelpatronen uit en verving deze door kogels.

— Ik zou je adviseren hetzelfde te doen, want het kon wel eens nodig zijn, dat wij tussen beiden moeten komen, vervolgde hij toen.

Raffles had zich iets opgericht, zodra de ruiters in dolle galop voorbij waren gevlogen en zag nu, hoe zij, bijna driehonderd meters voorbij hun schuilplaats de weg verlieten en post schenen te vatten in een soort ravijn, waar zij volkomen waren verborgen voor de blikken van degenen, die van de andere kant van de weg naderden, maar niet voor Raffles en Brand.

Nauwelijks waren de gemaskerde ruiters in die zijweg aangekomen, waar zij verborgen waren door een scherm van hoog prairiegras, toen er aan het einde van de weg, waar deze een scherpe bocht beschreef, een wagen verscheen, door vier paarden getrokken.

Het was een van die postkoetsen op hoge wielen, die veel lijken op de ouder-

wetse diligences en waarmee passagiers zowel als brieven en postpakketten werden vervoerd in sommige streken, waar nog geen spoorlijn is aangelegd. De lezer zal zich wel verwonderen in deze gemechaniseerde eeuw nog een dergelijk voertuig tegen te komen, doch in die eenzame streken in het westen van de Verenigde Staten komen nog enkele postkoetslijnen voor, die echter op de vingers van één hand te tellen zijn.

De postkoetsier zat op zijn hoge bok en zelfs op die verre afstand tekende zijn gedaante zich helder af tegen de doorzichtig helder, blauwe lucht. Hij scheen haast te hebben en liet zijn zweep met een lange slag klappen, zodat het geluid in de stilte duidelijk hoorbaar was. De postkoets reed snel en de afstand tussen het voertuig en de in hinderlaag liggende rovers, want men hoefde er nu geen ogenblik meer aan te twijfelen, dat die gemaskerde mannen daarginds inderdaad struikrovers waren, verminderde snel.

— Maar wij moeten die mensen op een of andere manier op het gevaar wijzen ! riep Brand opgewonden uit. Het zal niet zonder bloedvergieten aflopen.

— Alarm maken, goed. Maar hoe dan, riep Raffles uit. Het beetje wind is hierheen en ik betwijfel het of zij een gewerschot zullen horen. In ieder geval, wij moeten het proberen, maar als ik mijn geweer gebruik, dan kan ik het ook evengoed op nog nuttiger manier doen.

Met deze woorden knielde Raffles neer en bracht zijn geweer aan de schouder, mikte een ogenblik en drukte af. Het schot werd door de bergen weerkaatst en een van de paarden van de bandieten, in het hart getroffen, stortte neer, zodat de man nauwelijks tijd had, zijn voeten uit de stijgbeugels los te maken, om niet onder het stuiptrekkende dier te raken.

Een ogenblik scheen er verwarring onder de bandieten te ontstaan, maar toen het schot niet dadelijk door een tweede gevolgd werd, bleven zij waar zij waren.

De koetsier van de postkoets scheen

iets gehoord te hebben en zette zijn paarden nog meer aan. De afstand verminderde nu heel snel, want de weg helde en de man moest zeker remmen, om te voorkomen dat de hoge postkoets met een sneltreinvaart naar beneden rolde.

Hoogstens tweehonderd meter scheidden koets en rover, toen Raffles voor de tweede keer schoot en ditmaal een van de bandieten scheen te raken, die een beweging maakte, alsof hij zijn rijdier wilde omhelzen en toen langzaam uit het zadel op de grond gleed. De zandruiter, wiens paard door het eerste schot van Raffles getroffen was, klom, zonder zich om het lot van zijn gevallen makker te bekommeren, dadelijk op diens paard en als een stormwind vloog de hele troep nu de weg op en de postkoets tegemoet, die zich nu op nauwelijks honderd meter afstand bevond.

Ditmaal had de koetsier het schot gehoord. Instinctief probeerde hij zijn paarden in te houden, maar het gewicht van de postkoets, hoewel de wielen geremd waren, drong de dieren als het ware van de helling af en zij moesten wel doorlopen, wilden zij niet onder het voertuig raken.

Bleek en zonder in staat te zijn, nu te helpen, uit angst dat zij onschuldigen zouden treffen, zagen Raffles en Brand hoe de koetsier van de postkoets de teugels van zijn vier paarden in de linkerhand nam en met de rechter zijn revolver trok. Maar voor hij nog had kunnen vuren, trof de kogel van een van de rovers hem in de volle borst en de ongelukkige stortte van zijn hoge zitplaats op de weg. Voor de verschrikte paarden er vandoor konden gaan, hadden twee van de bandieten, die waren afgestapt, hen bij de teugels gegrepen en tot staan gebracht.

Zelfs op deze afstand waren de kreten van de dodelijk geschrokken reizi-

gers hoorbaar. Er kraakten nog een half dozijn schoten en machteloos moesten de twee mannen getuigen van het schouwspel zijn, dat zich daar op verre afstand afspeelde.

Zij hadden geen rijdieren, zij zouden de moeilijk begaanbare helling moeten afdalen en voor zij die driehonderd meter hadden afgelegd, zouden er zeker tien minuten verlopen zijn, nog afgezien van het feit, dat de bandieten hen op grote afstand konden zien aankomen en hen met een paar welgemikte schoten zouden kunnen doden.

Het drama speelde zich binnen enkele minuten af. De bandieten hadden de koets omsingeld en door de raampjes van de portieren naar binnen gevuurd. Maar sommigen van de reizigers scheen zich toch te verweren, want een van de bandieten viel met een luide kreet ruggelings van zijn paard, terwijl hij wild met de armen in de lucht zwaaide. Een van de rovers was snel boven op de koets geklommen en wierp enige zakken en pakken toe aan de anderen, die ze aan hun zadel vastbonden. Toen werden met één ruk de strengen van de paarden doorgesneden en met een klap op het kruis werden de verschrikte dieren de weg opgestuurd, die zij gekomen waren. Verwonderd over die plotseling herkrege vrijheid, maar door hun instinct gedreven, liepen de dieren langzaam terug naar hun stal, nu en dan knabbelend aan het hoge gras langs de weg.

Maar de bandieten, met de revolver in de vuist, hadden de teugel gewend en kwamen nu, zes in getal, aanrennen.

Raffles en Brand hadden opnieuw hun geweer geladen. In een wilde galop kwamen de struikrovers aanstormen. Toen zij ongeveer op vijftig meters afstand waren, zag Raffles, dat de voorste van hen iets voor zich op het zadel had, dat hij pas nu herkende. Het was 'n jonge, blijkbaar bewusteloze vrouw.

HOOFDSTUK III.

EEN ONVERWACHTE ONTMOETING

Brand had reeds zijn geweer opgeheven, maar Raffles drukte de loop van het wapen snel neer en riep :

— Niet schieten. Je zoudt ook de vrouw kunnen raken. Leg een van de anderen neer.

Brand mikte op een van de overige bandieten, maar het schot miste. Raffles bracht op zijn beurt het geweer aan de schouder en legde aan op een van de mannen van het troepje. Met een knetterende vloek, die zelfs boven het doffe geraas van de snel ratelende hoeven uitklonk, liet de bandiet de armen zakken, stortte van zijn paard en buitelde wel vijf keer als een aangeschoten haas over de weg. De andere hielden niet in om naar hem om te zien en het volgende ogenblik zouden zij verdwenen zijn.

Maar toen gebeurde er iets onverwachts. Met een fluitend geluid schoot er iets door de lucht, op ongeveer zestig meter beneden de beide vrienden en de laatste man van de roverbende werd als door een tovermacht van zijn paard getrokken, beschreef een boog door de lucht en bleef toen bewegingloos liggen tegen de berm van de weg. Om zijn borst was de lus te zien van een lasso.

Bijna op hetzelfde ogenblik klonk de diepe stem van Henderson, die naar boven riep :

— Ik heb er nog een aan de haak kunnen slaan.

Een ogenblik later werd de reus zichtbaar, die tot op dat ogenblik verborgen was gebleven achter een dicht bosje struikgewas en nu de helling begon te beklimmen.

Maar hij kwam niet alleen. Zonder moeite trok hij de bandiet, die hij met de lasso gevangen had, achter zich aan, tegen de helling op, totdat hij het slappe lichaam, als een trouwe jachthond, die een fazant komt apporteren, voor Raffles neerlegde.

— Blijf hier, dan zullen mijnheer Brand en ik gaan kijken hoe het met die rampzalige reizigers gesteld is, zei Raffles gewoon weg tegen Henderson.

Zo vlug zij konden daalden de twee mannen de helling af en beneden vonden zij twee van de paarden van de rovers, die toen zij hun berijders niet meer op hun rug voelden, algauw uit zichzelf bleven stilstaan. Zij vingden de beide dieren op, gooiden zich in het zadel, drukten hun hielen in de flanken van de dieren en draafden naar de postkoets, die midden op de weg was blijven staan, als een gestrand wrak.

De vier postpaarden waren niet ver gegaan, maar stonden rustig bij elkaar te grazen, blijkbaar van oordeel, dat zij gebruik moesten maken van de ge-

legenheid. Dicht bij een van de grote achterwielen vonden zij de bandiet, die zij hadden zien vallen, met een kogelgat midden in het voorhoofd. Iets meer naar voren lag het lijk van de ongelukkige postiljon.

Raffles was direkt van zijn paard gesprongen, liep om de postkoets heen en rukte de smalle achterdeur open. Een treurig schouwspel trof zijn oog. Op de twee banken zaten vier personen, waaronder een vrouw, en allemaal waren zij dood... Nee, toch niet.

Het leek Raffles, alsof een van de passagiers krampachtig de vingers bewogen had, toen hij de voet op de treeplank had gezet. Hij zat in een hoek en het hoofd was hem op de borst gevallen. Raffles ging snel de wagen binnen, waarvan de vloer glibberig was van bloed en liep op de zwaar gewonde toe. Hij tilde voorzichtig het hoofd van de man op en plotseling slaakte hij een kreet van verbazing, die Charles Brand onmiddellijk deed toesnellen.

— Jim! Onze vriend Jim Cooper! De jonge pelsjager!

Brand die te paard was blijven zitten, ging in de stijgbeugels staan, om door een van de portieren naar binnen te kunnen kijken.

— Hij is het werkelijk. Het is Jim Cooper, die wij nauwelijks vijf weken geleden te midden van sneeuw en ijs hebben achtergelaten, riep Brand nu stomverbaasd. Mijn God! dan was die vrouw...

— Zij is misschien inderdaad zijn jonge vrouwtje, zei Raffles op sombere toon. Maar stijf af en help mij zijn lichaam naar buiten dragen.

— Is hij dood?

— Nee, hij is zwaar gewond. Een schotwond in de linkerschouder. Twee strepen lager en de longen zouden geraakt zijn.

Niet zonder moeite droegen Raffles en hij het lichaam van de jongeman naar buiten en legden het voorzichtig in het hoge gras, naast de weg neer. Dadelijk zocht Raffles in de blikken trommel, onder de zetel van de postil-

jon, naar verbandmiddelen en na de wond gedesinfecteerd te hebben en zich overtuigd te hebben, dat de kogel niet in het lichaam was blijven steken, begon hij hem zorgvuldig te verbinden.

En terwijl Charles Brand zwijgend toekeek, gingen zijn gedachten weer terug naar die tijd, toen Raffles en hij Jim Cooper hadden leren kennen, in 'n landstreek ten noorden van Columbia, een paar honderd mijlen meer noordelijk, ten westen van Fort Joekon. Het was daar toen nog volop winter en Raffles en Brand hadden er menig gevaarlijk avontuur beleefd.

Binnen enkele minuten had Raffles met vaardige hand het verband gelegd en juist toen hij klaar was, sloeg Jim Cooper de ogen op, keek verwilderd om zich heen en vestigde ze toen op Raffles. Hij scheen met moeite iets in zijn geheugen te willen terugroepen en plotseling verscheen er een blijde glans op zijn gezicht en zijn vingers zochten naar de hand van Raffles, die zich over hem had heengebogen.

Zijn stem klonk zacht, toen hij stamelde:

— Graaf Palmhurst, u hier? Ik dacht dat u al lang in Londen terug was.

— Je zult het later wel horen, beste kerel, hoe het komt dat ik hier ben, zei Raffles. Maar nu mag je absoluut niet spreken, je bent ernstig gewond.

Plotseling was het alsof er een wolk over het gezicht van de gewonde trok en zijn gezicht kreeg een uitdrukking van dodelijke angst. Hij probeerde zich op te richten en riep:

— Sylvia! Waar is mijn vrouw?

— Maak je niet ongerust, over haar lot, antwoordde Raffles, na een snelle, waarschuwend blik met Charles Brand te hebben gewisseld. Zij zal gauw bij je zijn, zij is ook gewond en op tamelijk verre afstand van hier. Mijn trouwe chauffeur, je zult je hem nog wel herinneren, waakt over haar.

Met een zucht van verlichting strekte Jim Cooper zich weer uit en sloot de ogen. Zijn gezicht was erg bleek en het

bloedverlies had hem blijkbaar uitgeput.

De twee mannen gingen weer de postkoets binnen en tilden achtereenvolgens de drie dode passagiers uit de wagen, om hen vervolgens naast de weg in het gras neer te leggen. De vrouw was zeker vijftig jaar en had zich nog willen verdedigen, want zij hield een kleine revolver in de vuist geklemd. Met ruw geweld had een van de bandieten haar een medaillon ontruikt, want een stukje van de gouden ketting was in haar kleding blijven haken.

Daarna werden twee van de koetspaarden opgevangen en weer voor het voertuig gespannen. Zoveel mogelijk dekens werden op een van de banken gelegd en Jim werd daar voorzichtig op uitgestrekt. Brand had een van de paarden al bij de teugel gegrepen, toen Raffles een kreet van verwondering slaakte. Hij had de dode bandiet omgedraaid en riep nu uit :

— Buck Howard, de kroegbaas uit Yellow Creek ! Hij had zijn winstgevende beroep beter trouw kunnen blijven. Ik denk wel, dat hij voor het een of ander met de politie in aanraking is gekomen en daarom een bende heeft gevormd met enige van zijn kornuiten : Pete Hockins, Dick Slogan en anderen. En nu vooruit !

Terwijl Raffles op de bok was geklommen en de remmen aandraaide, nam Charles Brand een van de paarden aan de teugel en langzaam ging het de weg af, tot aan de plek waar Henderson wachtte. De beide zadelpaarden waren instinctief meegelopen, zonder dat men zich om hen hoefde te bekommeren. Henderson werd gewenkt en ook zijn verwondering was groot, toen hij in de zwaargewonde de jonge pelsjager herkende.

Snel werd er een soort draagbaar gemaakt van takken, waarop Cooper werd uitgestrekt en daarop droegen de drie mannen hem daarna door het bos naar het kamp, terwijl Henderson de bandiet, die hij met de lasso had gevangen, als een zak over zijn schouder

wierp en hem met het grootste gemak verder droeg en de man tenslotte neerlegde naast het nog altijd brandende kampvuur. In enkele woorden vertelde hij Raffles, dat hij gealarmeerd was door het knallen van de geweerschoten en toen zo snel mogelijk naar de holle weg was gegaan, die hij bereikte, net op tijd om getuige te zijn van het gevecht rondom de postkoets. Hij bevond zich op ongeveer vijftig meter afstand van Raffles en Brand had zijn aanwezigheid niet door roepen te kennen durven geven, daar hij aanvankelijk beseft niet begreep wat er gaande was.

Terwijl hij dit uitlegde, had Raffles de gevangen bandiet eens wat nauwkeuriger bekeken en riep nu uit :

— Ik meen die kerel ook al eens vroeger te hebben gezien, in de kroeg van Howard. Het lijkt mij, alsof het met de goudgraverij niet erg wilde vlotten en dat een deel van de mannelijke bevolking van Yellow Creek vervolgens een beroep heeft gekozen, dat eigenlijk van het goudgraven alleen in de uiterlijke vorm verschilt, want feitelijk is het juist hetzelfde.

— Wat zou die ongelukkige Jim Cooper zeggen, als wij hem moeten vertellen, dat zijn vrouw ontvoerd is, zei Brand zacht.

— En toch, zal hij het moeten weten, Charles, gaf Raffles te kennen. Hij moet begrijpen, dat dit hier ons kamp is en hij zal zich afvragen, waarom wij zijn jonge vrouw niet direkt bij hem hebben gebracht.

Raffles vestigde zijn blikken op de jongeman, die nog altijd met gesloten ogen op het gras lag uitgestrekt, het hoofd rustend op een opgerolde deken en hij ging toen naar de machine, om uit de kleine medicijnkist enige flesjes te gaan halen, waaruit hij een paar druppels tussen de tanden van de jongeman goot.

De duisternis was intussen helemaal gevallen. Er heerste een enigszins droefgeestige stemming.

Raffles was in diepe gedachten verzonken en Brand begreep wel, dat hij

alle plannen overwoog, om de jonge vrouw weer te bevrijden uit de handen van de bandieten, die daar hadden geroofd en weggevoerd.

Wat Charles Brand zelf betreft, hij zou het liefst direkt op weg zijn gegaan om de bandieten te achterhalen, ofschoon hij wel begreep, dat dat vooral 's nachts met grote moeilijkheden gepaard zou gaan.

Henderson, de reus, had zich een beetje afgezonderd, om op zijn gemak, zonder telkens te worden verboden, eens hartig te kunnen vloeken.

Zwijgend en snel werd nu een maal gebruikt, zonder de belofde berghaas, die Brand om zo 'n tragische reden had moeten missen. De paarden waren uit zich zelf langzaam de zacht glooiende helling van de heuvel opgelopen, door hun instinct geleid en stonden nu rustig bij elkaar en hun ijzeren bitten rammelden, terwijl zij naar jonge graspiertjes zochten.

Tenslotte kon Brand het niet langer uithouden.

— Moeten wij niet iets doen, Edward? barstte hij uit. Moeten wij het hier bij laten? Zullen wij niet direkt op weg gaan, om te proberen die ongelukkige vrouw te redden?

— Ken jij de streek hier? vroeg Raffles misnoedig. Wij zijn hier midden in het gebergte en op honderden manieren kunnen de schurken zich aan iedere achtervolging onttrekken. Op de hulp van de politie moeten wij in deze verlaten, onbeschaafde streken niet rekenen. Er verlopen wel eens maanden, zonder dat er hier een kleine patrouille van de Koninklijke Bereden Politie verschijnt, twee of drie man sterk. Wij zijn alleen op ons zelf aangewezen en er moet natuurlijk iemand achter blijven om op de gewonde te passen. Het is heel goed mogelijk, dat hier beren rondzwerven en hij mag niet onverzorgd blijven. Slechts twee man zouden dus de achtervolging op zich kunnen nemen en de rovers hebben een voor-sprong van bijna een uur.

Henderson, die het laatste gehoord

had, kwam dichterbij en zei:

— Mag ik een opmerking maken, mylord?

— Ga je gang, James.

— Ik weet iemand, die u, zonder zich een enkele keer te vergissen, naar de plek zal brengen, waar die schurken zich op dit ogenblik bevinden, al was het midden in de hel, waar zij vroeg of laat zeker zullen belanden.

— Wie is die iemand dan, James? vroeg Charles Brand levendig.

Henderson wees met gestrekte hand naar een wit voorwerp, niet ver van het kampvuur en zei eenvoudig:

— Daar ligt hij te slapen.

— Busto! riepen Raffles en Brand bijna tegelijkertijd uit.

Dadelijk kwam er beweging in het witte vachtje, het scheen groter te worden, het geeuwde onbedaarlijk, en toen kwam kwispelstaartend een fraaie, ruigharige terrier met schrandere ogen naar Raffles toelopen, blij, dat er eindelijk weer eens notitie van hem werd genomen.

Het dier had de hele reis meege-maakt, van Londen naar New York, van New York naar Alaska, terug naar de wereldstad en voor de tweede keer weer naar deze onherbergzame streken waar nu de lente haar intrede had gedaan. Het dier voelde zich helemaal thuis aan boord van de vlieg-machine en had daar zijn eigen hoekje, waar hij uren achter elkaar sliep, of op zijn achterste zat, om naar buiten te kijken door het kleine raam, nu en dan snel de schrandere kop wendend, om een arend of een reiger in zijn vlucht te volgen. De hond had Raffles in New York tot twee keer toe grote diensten bewezen en toen zijn meester hem over de kop streelde, scheen de hond dadelijk te begrijpen, dat er opnieuw gebruik zou worden gemaakt van zijn opmerkelijk ontwikkeld reukorgaan. Raffles was al opgesprongen en riep uit:

— Ezels, die wij zijn. Het is onbegrijpelijk, dat wij hier niet direkt aan gedacht hebben. Het spoor is nog volkomen warm en de hond zal het zeker

terugvinden. Wij moeten nu nog uitmaken, wie hier bij Jim Cooper zal achterblijven.

Op dat ogenblik sloeg Cooper opnieuw de ogen op en zijn eerste vraag was :

— Waar is mijn vrouw ? Waar is Sylvia ?

Raffles legde hem de koele hand op het voorhoofd, boog zich over hem heen en zei :

— Wij gaan haar zoeken, Jim. Zij is,

helaas, niet hier, ik heb je net moeten bedriegen.

— Dan is het ook geen visioen geweest. Ik meende, toen ik de kogel in mijn lichaam voelde dringen, in een laatste glimp van bewustzijn te zien, hoe een van de schurken Sylvia vastgreep en haar met geweld uit de koets trok, dadelijk daarop werd ik bewusteloos. Zij is dus ontvoerd ?

— Het is zo, Jim, de rovers hebben haar meegenomen.

HOOFDSTUK IV.

DE ACHTERVOLGING

Een smartelijke trek gleed over het gezicht van de jonge pelsjager, toen hij zei :

— Ons weerzien heeft wel onder droevige omstandigheden plaats, mylord. Ik heb altijd gehoopt, dat ik u nog eens zou terugzien, maar nooit had ik gedacht, dat het op deze manier moest zijn.

— Spreek nu niet meer, Jim, zei Raffles. Wij zullen nu dadelijk onze plannen maken.

Hij dacht even na en ging toen verder :

— Ik geloof, dat wij in dit geval meer zullen bereiken door list, dan door spierkracht. Je zult wel begrepen hebben wat dit betekent, James. Hij blijft dus hier om de machine, onze gewonde en die

schurk daarginds te bewaken en het is lang geen gemakkelijke taak, die ik je opdraag.

Henderson had eerst een teleurgesteld gezicht getrokken, want hij verheugde zich al op het vooruitzicht van een flinke vechtpartij met de struikrovers. Hij begreep echter, dat ook hier zijn werk niet zonder gevaar zou zijn, daar hij zich misschien tegen dieren zowel als mensen zou moeten verdedigen en hij dacht er dan ook niet aan, ook maar de geringste tegenwerping te maken. Trouwens er waren maar twee paarden bij de hand, de anderen waren in de duisternis al lang verstrooid. Het was mogelijk, dat zij de postkoets nog altijd aan de voet van de helling zouden vin-

den, maar een kwartier geleden al meende Raffles het rollen van wielen te hebben gehoord, de paarden, die niet uitgespannen waren, het wachten moede, waren zeker uit eigen beweging aan de terugweg naar de warme stal begonnen.

Brand was al overeind en onderzocht nauwkeurig zijn revolver, terwijl hij een paar pakjes patronen in de wijde zakken van zijn leren broek liet glijden. Hij wierp zijn geweer aan de riem over de schouder en wachtte ongeduldig tot Raffles het teken tot vertrek zou geven. Deze had Henderson apart genomen en gaf hem de nodige instructies voor de verpleging van de gewonde. Hij kreeg opdracht de plek onder geen beding te verlaten, opdat Raffles en Brand hem naderhand gemakkelijk zouden kunnen terugvinden. Waarschijnlijk zou er op zijn minst een volle dag mee heengaan, voordat zij terug zouden zijn.

Toen boog Raffles zich nogmaals over Jim Cooper heen en zei zacht :

— Wij vertrekken nu Jim, en wij beloven plechtig, dat we niets onbeproefd zullen laten om Sylvia uit de handen van Slogan te krijgen, want ik denk wel, dat hij het was, die haar heeft ontvoerd.

Jim tilde met moeite een hand op, legde zijn vingers in die van Raffles en zei, terwijl de tranen hem in de ogen sprongen :

— Ik dank u, mylord. U komt nu voor de tweede keer in mijn leven, om mij een van die diensten te bewijzen, die 'n man met een hart in zijn lichaam nooit kan vergeten. God zal er u voor lonen.

Raffles stond op. Hij floot zacht en de hond kwam toelopen. Raffles maakte 'n lang, dun touw aan zijn leren halsband vast en daarop nam hij een van de paarden bij de toom, knikte Henderson zwijgend toe en begon met het dier, zo voorzichtig mogelijk door het geboomte heen, de helling af te dalen, die naar de holle weg voerde.

Het was een moeilijke onderneming, want het was hier buitengewoon donker en telkens dreigde het paard te struike-

len over uit de grond opstekende boomwortels en zware stenen. Brand had het andere paard gegrepen en na een half uur ongeveer, stonden zij veilig en wel aan de voet van de helling.

Bij het kamp had Raffles de hond al lucht gegeven aan het lichaam van de gevangen bandiet en hij wist nu, dat het schrandere dier zonder een ogenblik te aarzelen het spoor van de rovers zou volgen.

Zoals Raffles wel gedacht had, was er van de postkoets niet meer te zien. Het zou zeker zeven uur in de ochtend worden, voordat de vermoelde paarden, die nu helemaal aan zichzelf waren overgelaten, Cedar Creek zouden hebben bereikt.

De lijn werd losgemaakt en Busto begon dadelijk langs de grond te snuffelen en volgde over 'n afstand van een kwartier de weg, die in de richting van Fort Reliance liep. Hier scheen hij een ogenblik te twifelen.

De heuvels waren op deze plek verdwenen en begonnen pas weer op grote afstand van de weg, waarvan zij gescheiden waren door een prairie met hoog gras. Als het dag was geweest, zouden de beide mannen wel gezien hebben, dat het gras hier gedeeltelijk was platgetrapt door de hoeven van verscheidene paarden, nu waren zij uitsluitend op het instinct van de hond aangewezen.

Maar al gauw had Busto het spoor terug gevonden. Hij week van de weg af en ging zonder aarzelen de prairie in, waar hij nauwelijks zichtbaar was tussen het hoge gras, dat de paarden bijna tot over de knieën reikte.

De maan was net achter de wolken te voorschijn gekomen en het was nu licht genoeg om op enige afstand de vage omtrekken te kunnen zien van een nieuwe reeks heuvels.

Daar de hond nu moeilijk te volgen was, steeg Raffles af, bond opnieuw het dunne touw aan de halsband en sprong weer in het zadel. Busto stak de grasvlakte, hier en daar met struiken beplant, in haar hele breedte over, tot hij de voet van de heuvels aan de overkant bereikt had.

Hij scheen hier een ogenblik rond te snuffelen en liet een zacht gebrom horen. Toen begon hij, met de kop naar de grond gekleerd, de zacht glooiende helling op te gaan, die naar de top van een van de heuvels voerde.

Raffles en Brand volgden uiterst voorzichtig, want zij zouden op die kale helling beslist gezien worden, als er daarboven misschien mensen waren. Dat bleek echter niet het geval te zijn en de hond daalde aan de andere kant de lage heuvel op dezelfde manier weer af, nu en dan zacht brommend.

Zo verliepen verscheidene uren en Raffles begon al bang te worden, dat het dier zich misschien vergist zou hebben, toen de hond plotseling onnieuwstilstond, met de neus in de wind.

De mannen stonden nu in een soort dalkom, aan bijna alle kanten omgeven door dicht begroeide heuvels. De maan scheen zo helder aan de hemel, dat zij tot op tamelijk verre afstand konden zien.

Zij stonden nu aan het begin van een vrij grote grasvlakte, waar het hoge prairiegras tot bijna aan de borst van de paarden reikte. Rechts, op bijna een kilometer afstand, was een donkere vorm zichtbaar, dat moest de rand van het bos zijn, dat daar begon en zich mijlen ver in noordelijke richting uitstrekte. Meer naar links verrees het dreigend gevaarte van de uitlopers van het Rotsgebergte, hier en daar zo hoog, dat de sneeuw op de toppen zelfs hier duidelijk te zien was.

Intussen had Busto met gebogen kop voortdurend rondgesnuffeld en nu begon hij zo woest aan de lijn te trekken, dat Raffles zijn paard moest aansporen om het dier te volgen.

Langzaam en voorzichtig werd de tocht voortgezet. De hond leidde hen eerst naar een brede beek, waar hij met gemak en zonder aarzelen overzwom en die, gelukkig, niet zo diep was of Brand en Raffles konden haar te paard oversteken, ofschoon het water hen in het midden van de stroom tot

ver over de knieën kwam en hun paarden moesten zwemmen. Zij bekommerden zich hier echter weinig om, maar gingen snel verder, zodra de hond op de andere oever het spoor terug gevonden had. Zij naderden nu de zoom van het woud, dat zij net al hadden gezien. Nu en dan wendde Busto de kop om en Raffles kon zijn ogen als kolen vuur zien glinsteren. Het was duidelijk, dat de hond op de goede weg was en de achtervolgden al rook.

Het was nu zaak om uiterst voorzichtig te zijn, want wanneer de bandieten kampeerden dicht bij de rand van het bos en hen in het maanlicht zagen aankomen, dan zouden zij hen gemakkelijk vanuit een hinderlaag kunnen neerschieten. Zij gingen dus stapvoets verder en op ongeveer honderd meter afstand van de eerste bomen stegen zij af en voerden hun paarden aan de teugel verder.

Raffles had de lijn nu zo kort mogelijk genomen, om de hond goed in het oog te kunnen houden, want zij waren nu in de schaduw van de hoge bomen, ware woudreuzen, die daar als schildwachten het woud schenen te bewaken. Maar geleid door zijn onfeilbaar instinct, ging de hond verder en al gauw liepen allen tussen de meterdikke, eeuwenoude bomen. Het was hier zo aardedonker, dat zij slechts uiterst behoedzaam verder konden gaan. En toen zij het woud ongeveer honderd meter ver waren binnengedrongen, besloten zij hun paarden vast te binden en achter te laten, want het was bijna niet mogelijk, de dieren verder te brengen in deze tastbare duisternis, die hen bellette, de talrijke hinderpalen te zien. De twee paarden werden dus met de teugel aan een dikke tak vastgemaakt en de tocht werd voortgezet, nu lopend.

De nekharen van Busto waren overeind gaan staan, het was zeker, dat hij zijn vijanden rook en dat zijn strijd-lust was opgewekt.

Raffles en Brand moesten elkaar voortdurend met de hand blijven aanraken, om elkaar niet kwijt te raken in

deze inktzwarte duisternis, want het maanlicht werd hier volkomen tegengehouden door de dichte kruinen van de bomen. Nog een kwartier duurde de tocht en toen hielden plotseling de bomen op, de twee mannen hadden een ruime, open plek in het bos bereikt, waar niets anders dan kort gras groeide. Ongeveer in het midden van die plek stond een tamelijke grote tent, beschenen door het rossige schijnsel van een houtvuur, waarboven een ketel preutelde.

Bij het vuur zaten twee mannen, waarvan er een nu en dan met een grote houten lepel in de ketel roerde. Beiden rookten een pijp en schenen zich van geen gevaar bewust te zijn. De tent was van binnen verlicht, waarschijnlijk door een kaarslantaarn en nu en dan waren er vage schaduwen te zien op de witte zijwand, als iemand zich daar binnen bewoog.

Plotseling was heel duidelijk de gedaante van een man zichtbaar, die zich in gebukte houding over iets of iemand scheen heen te buigen, maar wat dat was, dat konden de beide waarnemers niet zien. Toen richtte de man zich op, zijn schaduw vervaagde, het voorhang van de tent werd opzij geslagen en hij stapte naar buiten.

Het schijnsel van het vuur bescheen een ogenblik zijn gezicht. Het was wel degelijk Dick Slogan, een van de gevaarlijkste kerels uit Yellow Creek, het goudgraversdorp.

Het was zeker niet lang geleden, dat de vier ontsnapte bandieten hier waren aangekomen, anders zouden zij al gegeten hebben. Slogan bleef een ogenblik naar de twee mannen kijken, die naast het vuur waren gezeten en richtte toen zijn schreden naar een plek, ongeveer dertig meter van de tent af, waar enige donkere gedaanten bewogen, het waren vier paarden, ontzadeld, maar met het hoofdstel aan, die daar bij elkaar stonden, bewaakt door de vierde man van het troepje. Slogan scheen een ogenblik met die man te praten, keerde toen weer naar het vuur

terug, stopte een pijp en begon met de andere mannen te praten, terwijl een van hen nog altijd zijn taak van kok bleef vervullen. Nu en dan wendde hij de blikken naar de tent en dan verscheen er telkens een lelijke grijns op zijn baardig gezicht, dat zeker in geen weken met het scheermes in aanraking was geweest.

Raffles berekende de afstand, die hem en Brand van het kampvuur scheidde. Het waren minstens zestig meter, zo niet meer. Hij zou zeker gemakkelijk van zijn schuilplaats met twee goedgemikte schoten even zoveel bandieten kunnen neerleggen, maar het strookte niet met zijn ridderlijke aard, om zijn vijand verraderlijk te overvallen, tenzij een grote overmacht en de omstandigheden dit voor zijn eigen veiligheid zeker onvermijdelijk maakten. Misschien zou hij kunnen proberen door het hoge gras met Charles Brand zo dicht mogelijk naderbij te kruipen, om zodoende de vier bandieten te verrassen en hen te dwingen, zich over te geven.

Hij wist heel goed, dat de leden van de bereden politie zeker niet zoveel omslag zouden maken, als zij, evenals hij, getuigen waren geweest van de lafhartige moord op de reizigers in de postkoets, maar hij behoorde nu eenmaal niet tot de «Royal Mounted», hij was John Raffles.

Maar voor hij nog een besluit had genomen, gebeurde er iets anders, dat hem dwong dadelijk op te treden. In de tent scheen zich iets te bewegen en een ogenblik daarna verhief zich halverwege de afstand, die hen scheidde, een gedaante, die zich scherp aftekende tegen het verlichte tentdoek. Het moest een vrouw in zittende houding zijn, want duidelijk waren de loshangende haren te zien, die haar over de schouders golt. Zij scheen een beweging te willen maken om op te staan en daarbij kon Raffles zien, dat haar handen gebonden waren. Zij lag nu op de knieën en scheen in de tent rond te kruipen, alsof zij een uitweg zocht.

Maar Slogan had zeker iets gehoord, want hij stond langzaam op, klopte zijn pijp uit, stak die in de zak, keek zijn beide metgezellen grijnzend aan en ging toen de tent binnen. Daar hij tussen de lantaarn en het tentdoek stond, tekende ook zijn gestalte zich als een schaduwbeeld scherp af tegen het witte doek.

De gedaante van de vrouw verstijfde eensklaps, als een vogel die gehypnotiseerd schijnt te worden door de blik van een slang. Langzaam trad Slogan op haar toe, greep haar geboeide handen en trok haar overeind. Hij sloeg een hand om haar schouders en drukte de vrouw, die blijkbaar heftig tegenstand bood, aan zijn borst. Zij wist haar handen te bevrijden en sloeg daar Slogan mee midden in zijn gezicht. Haar kreten waren duidelijk hoorbaar, maar de drie andere bandieten dachten er niet aan om tussenbeide te komen. Hun aanvoerder had haar eerlijk veroverd; hij kon er wat hun betrof mee doen wat hij wilde, het was zijn jachtbuit.

Slogan had de vrouw een stukje van de grond getild en probeerde met geweld z'n lippen op haar mond te drukken. Het volgende ogenblik had hij haar op de grond gegooid.

Op dat ogenblik maakte Raffles de hond, wiens ogen van woede fonkelden, van de lijn los en zei op zachte toon:

— Vooruit, Busto!

Meer was er niet nodig. Met een woeste grauw stootte de terrier als een pijl uit de boog weg en had in een oogwenk de zestig meters afgelegd, die hem van het kamp scheidden, voor de twee bandieten bij het vuur begrepen wat er gaande was.

Zonder zich om die twee te bekommeren, stormde de hond de tent binnen. Busto was zeker niet groot, zijn rug was nauwelijks drie decimeter van de grond, maar hij was sterk, stoutmoedig en vervuld van een blinde woede, die hem het gevaar deed vergeten. Zonder zich een ogenblik te bedenken, stortte hij zich op de rug van de knielende man en sloeg zijn tanden in diens nek. Duid-

lijk was zijn schaduw te zien op het witte tentdoek. Met een kreet, die ver in het rond te horen was, een schreeuw van dolle woede en pijn, richtte Slogan zich op en scheen naar zijn mes te tasten. Maar als een klit bleef de terrier hem op de rug zitten.

Op het horen van de kreet waren de twee mannen bij het vuur ijlings opgesprongen en stormden de tent binnen. Een van hen had onder het lopen zijn mes getrokken en scheen nu naar de hond te steken. Maar op hetzelfde ogenblik viel Slogan op zijn knieën en de stoot miste.

Intussen waren Raffles en Brand opgesprongen en renden met de revolver in de vuist, zo snel hun voeten hen dragen konden, naar het kamp. Raffles had de hondenfluit aan zijn lippen gebracht en een snerpand gefluit weerklonk. Busto was ongetwijfeld bezielde door een woeste wraakzucht; hij kende Slogan, maar die enkele stoot op de fluit was voor hem voldoende om zijn prooi los te laten. Hij gleed van de rug van zijn vijand op de grond en rende tussen de benen van een van de anderen de tent uit, juist toen een van de bandieten nogmaals met een woedende houw toestootte. Weer miste het mes, het drong door het tentdoek en haalde het enige meters open.

Maar de man bij de paarden had de beide gedaanten over de door de maan verlichte grasvlakte zien snellen. Hij had zijn revolver getrokken en vuurde. De kogel nam een stukje huid van Brand's kin mee, met het brandend gevoel van een zweepslag, maar voor een tweede schot kreeg de man geen gelegenheid, want onder het lopen vuurde Raffles en zijn kogel drong de schurk midden in het hart.

Het pleit was nu spoedig beslecht. Een van de bandieten, die op het horen van de twee schoten en van het fluitsignaal snel naar buiten was gekomen, verscheen juist bijtijds, om te worden onthaald op een zo geweldige vuistslag tegen de kaak, dat hij als een aangeschoten konijn om en om rolde, terwijl zijn

revolver hem uit de hand vloog.

De ander verging het slechter. Hij vuurde door een kier van de tent op Brand en de kogel doorboorde diens hoed en bezorgde hem een tweede schampschot. De jonge man schoot dadelijk terug, mikkende op de glinsterende loop van de revolver, die door de kier stak, en een doffe kreet en het verdwijnen van de revolver bewezen hem, dat zijn schot raak was geweest.

Raffles rukte de voorhang opzij en sprong de tent binnen. De jonge vrouw was flauw gevallen en Slogan lag voorover, half over haar heen, met uitgestrekte armen en gebalde vuisten en het bloed gutste uit een vreselijke wonde in de nek. Hij was niet meer te redden: Busto had hem met zijn tanden als van staal met een enkele knauw de bovenste halswervels gebroken. Raffles wentelde het zieltogende lichaam opzij en zag dat op het gezicht de dood zijn stempel al had gezet; over enkele sekonden zou de schurk voor zijn Operste Reschter staan.

Brand boog zich intussen over de man heen, die door de opening van de tent had geschoten en het kleine gat in diens voorhoofd zei hem genoeg: zijn kogel half in het wilde afgeschoten, had de schurk midden in het hoofd getroffen.

Raffles en Brand wisselden een zwijgende blik en toen besteedde de eerste zijn aandacht aan de jonge vrouw, die buiten kennis was. Hij maakte dadelijk het touw los, dat haar tengere polsen gebonden hield en wreef haar slapen met een beetje rum, die hij in een fles naast de lantaarn vond.

Een ogenblik later opende zij de ogen, waarin een uitdrukking van dodelijke angst te lezen was, die plaats maakte voor grote verwondering. Zij streek zich met een vaag gebaar over het gladde, hoge voorhoofd en mompelde toen half voor zich heen:

— Zou dit koorts zijn? IJl ik soms? Dat gezicht...

— Het is het gezicht van een vriend, madame Cooper, antwoordde Raffles

vriendelijk. U ijlt echt niet. Ik merk, dat u niet gewond bent en mij herkent.

— U bent het dus werkelijk? U bent graaf Palmhurst?

— Ik ben het, madame. En hier is uw vriend Burns, mijn sekretaris.

Brand was dichterbij gekomen en knikte de vrouw toe, die zich iets op haar elleboog oprichtte, terwijl hete tranen van dankbaarheid in haar ogen opkwamen en haar lippen beefden.

— Ik hoor u spreken, graaf, en toch is het net alsof ik droom, zei zij zacht. U bent het dus werkelijk? U bent mij opnieuw komen redden? Ik dacht, dat u al lang in Londen was.

— Ik heb Amerika niet verlaten, madame, antwoordde Raffles. Maar laten wij niet langer praten. U kunt toch wel lopen? En acht u zich in staat om paard te rijden?

— Ik wil alles doen, als ik hier weg kom, antwoordde de jonge vrouw, met een schuwe blik op het lijk van Slogan, die net in een godslasterlijke verwenning de laatste adem had uitgeblazen.

Toch moest Raffles haar helpen om op te staan, zo sterk hadden de aandoeeningen van de laatste uren haar aangegrepen. Maar plotseling greep zij de hand van Raffles en weer vertoonde zich die dodelijk ontstelde uitdrukking op haar bleke gezicht, toen zij uitriep:

— Jim! Wat is er met Jim gebeurd? Ik heb gezien, o, het is afschuwelijk om er aan te denken. Ik heb hem zien neervallen, door een kogel getroffen. Weet u waar hij is? Is hij zwaar gewond? Is hij...

— Wees gerust, madame. Hij leeft, antwoordde Raffles haastig. Hij is vrij ernstig gewond, maar ik heb hem gelukkig kinine kunnen geven om mogelijk optredende wondkoorts te bestrijden en zijn sterk gestel zal de rest wel doen. Hij bevindt zich enige uren hier vandaan. Voelt u de kracht om die rit te volbrengen?

— Al zou ik er bij moeten neervallen, riep de vrouw met grote vastberadenheid. Ik hoor bij hem, ik hoor aan zijn zijde. Breng mij dadelijk bij hem.

— Op weg dan, het zal een vermoelende tocht zijn, maar daarginds zult u uw schadde kunnen inhalen.

Raffles ondersteunde de jonge vrouw en bracht haar voorzichtig en zo snel mogelijk langs de lijken van de gedode bandieten naar de rand van de open plek. Brand ging een van de paarden losmaken en ontkoppelde ook het andere dier, dat hen zeker zou volgen, zodat de neergeslagen bandiet, die juist uit zijn bewusteloosheid bijkwam, van zijn rijdier geen gebruik zou kunnen maken, om zijn kameraden te gaan inlichten, want Raffles vermoedde, dat er in de buurt nog wel meer rovers zouden rondzwerven, dan de acht, die voor de overgrote meerderheid zo jammerlijk aan hun einde waren gekomen. Zoals hij wel gedacht had, wilde het tweede paard zijn makker niet verlaten en volgde gedwee.

Het was goed dat het drietal over de diensten van Busto kon beschikken, want in het donker zouden zij zeker de paarden niet hebben teruggevonden. Maar Busto had zijn ogen niet nodig; zijn neus was hem een betrouwbaar leidsman. Zonder zich een enkele keer te vergissen, vond hij de weg naar de achtergelaten paarden terug, die nog altijd op dezelfde plek stonden.

Raffles onderzocht de dieren en wendde zich toen tot de vrouw, met de woorden:

— Als ik u verzeker, madame, dat uw man volkomen veilig is, onder de hoede van mijn chauffeur, die u zich nog wel zult herinneren, zou u er dan in willen toestemmen, nog een uur te wachten, alvorens de terugtocht aan te vangen? De dieren moeten werkelijk wat uitrusten, anders komen wij zeker niet halverwege.

— Ik weet, dat u mij niet langer van mijn man verwijderd zult houden, dan absoluut noodzakelijk is, graaf, zei Sylvia eenvoudig. Doe dus wat u denkt en ik zal mij naar uw wens voegen. Maar vertel mij dan intussen wat er is gebeurd en hoe het komt, dat ik u hier zo onverwacht terugvind.

— Graag, antwoordde Raffles.

En hij begon te vertellen, wat er was gebeurd, zonder natuurlijk met een woord te reppen over de avonturen, die hij in New York had beleefd in de strijd tegen de bende van « Het Kwade Oog ». Hij deed het voorkomen, alsof zaken hem in Amerika hadden gehouden. Wel vertelde hij de vrouw, dat hij nu over een vliegmaschine beschikte, want zij zou het toestel toch te zien krijgen.

En op haar beurt deed Sylvia Cooper toen het verhaal van haar wedervaren van de laatste maanden. Haar vader, professor Armstrong, die naar Alaska was gekomen om naar de wonderdiamant te zoeken, was al lang naar Ionden teruggekeerd en zij had met haar man, die zij onder zulke romantische omstandigheden had leren kennen, inderdaad een huisje in Fort Joekon betrokken, dat in ieder geval voor een Londens meisje, dat de geoegeens en de beschaving van een grote stad had gekend, als woonplaats beter geschikt was, dan een nederzetting in het barre noorden, voor het grootste gedeelte bewoond door boeven, ruwe kerels, gelukzoekers, gouddelvers en paria's.

Een paar weken geleden echter had een kleine erfeniskwestie Jim Cooper ver naar het zuiden geroepen en het jonge vrouwtje had er bepaald op gestaan, mee te gaan, daar zij niet alleen te Fort Joekon wilde achterblijven, zelfs al had zij daar het gezelschap van de moeder van Jim Cooper, een oude, vriendelijke dame, die dadelijk van haar schoondochter was gaan houden.

Meer in het zuiden hadden zij gebruik kunnen maken van de spoorweg, maar in Cedar Creek konden zij van dat vervoermiddel niet verder gebruik maken en moesten zij de postkoets nemen, die de lange afstand in ongeveer vijf dagen zou afleggen, tenminste wanneer de paarden niet kreupel werden, wanneer de wegen niet overstroomd waren en wanneer er geen overval van struikrovers plaats had.

Toen zij klaar was met haar verhaal,

vroeg Raffles :

— Was die zaak van de erfenis tot een goed einde gebracht ?

— Ja, graaf.

— Mag ik vragen of het om een hoog bedrag ging ?

— Voor onze omstandigheden, zeker. Jim erfde van de zuster van zijn vader bijna twaalfduizend dollar in contanten.

— En dat geld had hij zeker bij zich ?

— Ja hij had het dadelijk meegenomen, om het op het filiaal van de Bank van Toronto in Fort Joekon te plaatsen. Ik hoef u zeker niet te vragen of dat geld gestolen is ?

— Dat moet wel zo zijn, madame, uw echtgenoot had tenminste niets bij zich en de postkoets was helemaal leeg gehaald. Maar ik ben een buitengewoon grote ezel geweest, het spreekt van zelf dat het grootste deel zich moet bevinden in het kamp, dat wij net verlaten hebben. Wacht hier een ogenblik, dan zal ik met Busto terug gaan.

— Dat is niet meer nodig, graaf, klonk de stem van Charles Brand uit het donker. Ik ben zo vrij geweest, op eigen gezag het nodige te verrichten. In de tent vond ik een zware tas en een linnen zak, die ik op een van de paarden heb geladen en nu naast mij heb.

De jonge vrouw klapte in de handen en riep :

— Dat noem ik eerst een aangename verrassing, mijnheer Burns.

Maar dadelijk liet zij er met zachte stem op volgen :

— Ik ben bang, dat velen aan dat geld niets meer zullen hebben. Voor

mijn ogen heb ik die arme oude vrouw zien vermoorden. O, die ellendige schurken.

— Zij hebben hun gerechte straf ontgaan, madame, antwoordde Raffles ernstig.

De paarden werden daarna losgemaakt, de zware tas en de zak werd op het vierde paard geladen en de dieren werden buiten naar de grote grasvlakte geleid. Daar sprongen allen in het zadel en Raffles hoefde zelfs de jonge vrouw de helpende hand niet toe te steken, want zij sprong vlug op de rug van haar paard, als iemand die wel gewongen is, deze beweging iedere dag herhaalde malen te verrichten.

De terugtocht begon. De paarden, verkwikt door de rust, liepen snel. De hemel in het oosten kleurde zich algaauw met zacht rose tinten en de zon steeg in volle luister boven de horizon.

De paarden werden nog wat aangezet en vlug was de holle weg bereikt. Nog een kwartier en de plek zou in zicht zijn, waar Henderson en de aan zijn zorgen toevertrouwde gewonden waren achtergebleven.

Maar plotseling slaakte Brand een luide kreet en wees met uitgestrekte vingers naar boven. Raffles volgde de aangeduide richting met zijn blik en ook hij slaakte een kreet van verbazing en ongerustheid. Want daar op een hoogte van bijna twee duizend meter, cirkelde een vliegmachine, waarvan het aluminium glansde in de stralen van de zon.

Het was « De Duivel der Lucht ».

HOOFDSTUK V.

EEN STRIID TEGEN DE OVERMACHT

Henderson was alleen achtergebleven in de duisternis. Want de twee gewonden, vriend en vijand, kon men toch geen gezelschap noemen.

Jim Cooper lag met open ogen niet ver van het kleine vuur, dat Henderson opnieuw had aangelegd, om de ergste nachtkou te verdrijven, die op deze tijd van het jaar nog vinnig genoeg kon zijn. De reus had een pijp opgestoken en keek aandachtig naar de jongeman, die hij onder zulke onverwachte omstandigheden opnieuw ontmoet had, terwijl hij er zeker van meende te zijn, dat er best jaren zouden voorbij gaan, voordat hij weer zou spreken met de stoutmoedige pelsjager, wiens jonge vrouw hij had helpen redden in die gedenkwaardige nacht, toen het blokhuis en de huidenloods van Cooper door de vrienden van Slogan werden overvallen om het vrouwtje te ontvoeren, dat op zo 'n gedenkwaardige manier in het leven van Jim Cooper was gekomen.

Nu en dan zei Cooper zacht iets en dan kwam Henderson dadelijk toelopen om te vragen wat hij wilde. Raffles had hem bevolen, dat hij nu en dan de temperatuur moest opnemen en hij verstond dit werkje goed genoeg, om te kunnen constateren dat tot dusverre de wondkoorts uitbleef.

Henderson legde enige handen vol

takken op het kampvuur dat opnieuw begon te flikkeren. Het vuur wierp 'n fantastisch schijnsel op de vliegmachine, die op 'n twintigtal meters afstand stond en veel leek op een monsterachtig grote, voorwereldlijke vogel. Aan de andere kant, naast het vuur, lag, bleek en met gesloten ogen, de bandiet, die Henderson met zijn lasso zo knap gevangen had.

De reus keek een ogenblik met een grijnslachje naar de gevangene en bromde voor zich heen :

— Ja, ja, als men zovele jaren cowboy is geweest als ik, dan verleert men het niet zo gauw met de lasso om te gaan.

Cooper, die deze woorden gehoord had wendde Henderson glimlachend het gezicht toe en zei :

— Het moet wel een heel groot en sterk paard geweest zijn, James, dat in staat was om je te dragen.

— Dat is waar, mijnheer Cooper, antwoordde de reus trouwhartig. Het was een stevige knol en een goede hardloper.

— Je bent toch Engelsman, James, is het niet ? vroeg Cooper.

— Geboren Brit, mijnheer, antwoordde de reus trots.

— En je bent hier cowboy geweest ?

— Ik heb al heel wat meer bij de

hand gehad, mijnheer Cooper. Ik ben parterre-acrobaat geweest, zwemleraar, portier van een bioscoop, sandwichman, koorddanser en een paar weken lang ben ik met een troep beroepsworstelaars door het land getrokken. Drie jaren ben ik cowboy geweest en ik zeg u, dat het een heerlijk, vrij leven was.

— Maar was er dan in Engeland geen plaats voor een man als jij?

— Er kunnen zich wel eens omstandigheden voordoen, die ons dwingen, ons eigen land te verlaten. O, wees maar gerust, ik had niets op mijn kerfstok. Niets althans, wat mij met de strafrechter in aanraking kon brengen. Het was hoofdzakelijk mijn avontuurlijke rusteloze aard; die mij uit mijn land dreef. Op school was ik onhandelbaar en ik timmerde mijn meester op zijn gezicht, als hij mij wilde laten schoolblijven, als ik dat naar mijn mening niet verdiend had. Want mijn rechtvaardigheidsbegrip is heel sterk ontwikkeld, moet u weten. Daarom ben ik ook nu bij... graaf Palmhurst in dienst.

Hij had dit laatste zacht gezegd, maar met een klank in zijn stem, die van zijn diepe, vastgewortelde genegenheid sprak.

— Je bent zeker erg gesteld op hem? vroeg Cooper weer.

— Heel sterk. Bijna zo als op mijn oude moeder, die in Schotland woont en die ik ieder jaar een paar weken ga opzoeken, als mylord... als de graaf mij verlof geeft. U weet niet welke banden mij aan hem binden.

De beide mannen bleven nog enige tijd doorpraten, terwijl Henderson gedachteloos met een takje speelde, dat hij tussen zijn gespierde vingers om en om draaide.

En terwijl zij spraken opende de gevangen bandiet langzaam de ogen. Hij sloot ze echter onmiddellijk weer, toen hij de twee mannen daar bij het vuur ontdekte. Toen opende hij ze weer op een smalle kier en gluurde door zijn wimpers naar de twee mannen. Daarna draaide hij voorzichtig zijn hoofd

iets om, om zijn omgeving eens op te nemen. Hij lag op een kant en hij kon duidelijk het vuur, de twee mannen, een tas, wat reisdekens en het geweer onderscheiden, dat onder het bereik van Henderson tegen een boom stond. Maar van de machine zag hij niets, want die was achter hem en hij durfde zich niet verroeren.

Hij voelde zich heel pijnlijk over het hele lichaam en een ogenblik vreesde hij, dat er iets gebroken moest zijn. Langzaam en heel voorzichtig trok hij het rechter-, daarna het linkerbeen iets op, om ze dadelijk weer te strekken. Zij gehoorzaamden.

Toen probeerde hij hetzelfde met zijn armen te doen en nu pas drong het tot zijn bewustzijn door, dat zijn handen stevig op zijn rug waren vastgebonden en dat zijn armen met een dik touw, waarschijnlijk hetzelfde dat hem zo veraderlijk gevangen had, tegen zijn lichaam waren gesnoerd. Zijn blik gleed langs zijn lichaam omlaag en bleef rusten op zijn rechterheup. Daar hing wel de revolvertas, maar die was leeg.

Hij voelde zich noch duizelig en slap, tengevolge van de zware val, maar geleidelijk en tamelijk snel keerde het bewustzijn in hem terug en hij meende in staat te zijn, te kunnen lopen, als die ellendige touwen maar los waren. Ongeveer vijf meters scheidden hem van het vuur.

Henderson maakte een beweging en stond op. Dadelijk sloot de bandiet de ogen weer. De voetstappen van de reus naderden en de man voelde, als het ware met een zesde zintuig, dat zijn bewaker vóór hem bleef staan en op hem neerkeek. Toen verwijderde hij zich weer en het zachte stemmengeluid van de beide sprekers bewees de bandiet, dat zijn bewaker zijn plaats bij de gewonde weer had ingenomen.

Voorzichtig deed hij de ogen opnieuw open en zijn blik viel op de brede rug en de geweldige schouders van zijn bewaker. Een vals licht kwam een ogenblik in zijn ogen en zijn bleke gezicht vertrok zich van haat en wraakzucht. Langzaam draaide hij het hoofd naar

alle kanten en liet zijn bliken zoekend om zich heen gaan. Hij zag zijn mes liggen, vlak bij het vuur, aan de andere kant, maar er was niet aan te denken, dat hij het ongemerkt zou kunnen bereiken. Hij wist trouwens niet eens, of hij zich wel zou kunnen bewegen. Hij zocht met zijn ogen naar een scherpe steen, naar een of ander voorwerp, waar tegen hij de touwen zou kunnen stuk schuren, die hem gebonden hielden... Hij zag niets...

Toen nam hij een wanhopig besluit. Daar beneden, bij een holle weg zou hij scherpe rotskanten in overvloed vinden, om zich van die vervloekte touwen te kunnen bevrijden. Het was maar zaak, daar ongemerkt te komen. Het moest maar gewaagd worden. Hij begreep, dat die reusachtige man daarginds hem als een kind weer zou optillen en op zijn plaats terug gooien, als hij zijn vlucht bemerkte. Wanneer hij echter maar eerst buiten de lichtkring van het vuur was, zou hij zich in de duisternis wel weten uit de voeten te maken.

De bandiet strekte nog een paar keer de benen, om zich te overtuigen, dat hij ze kon gebruiken en begon zijn lichaam toen langzaam, heel langzaam van het vuur weg te schuiven, in de richting van het dichtstbijzijnde bosje. Hij zette zijn voeten telkens schrap in de aarde, waarin het gras zo welig opschoot en duwde zich dan een eindje verder, bij centimeters tegelijk.

En hij had het wel willen uitschreeuwen van woeste vreugde, toen hij merkte, dat het hem lukte en dat hij zich hoe langer hoe meer van het vuur verwijderde, waarvan het schijnsel hem al bijna niet meer bereikte. Nog enkele meters en toen had hij het bosje bereikt.

Een ogenblik bleef hij hijgend en uitgeput liggen, terwijl het zweet hem van zijn gezicht droop. Hij was nog wel zwak en die reus daarginds had hem lelijk toegetakeld. Hij wist absoluut niet, wie er bij de reus geweest waren, maar hij begreep wel, dat die man onmogelijk alleen kon zijn geweest.

— Als ik de jongens maar kan halen, laten zij dan maar eens opletten,

mompelde hij tandenknarsend voor zich heen.

Een ogenblik bleef hij nog liggen, om weer adem te scheppen en toen zette hij zijn moeilijke tocht voort, nu beschut door een ondoordringbare duisternis, want hij had al de rand bereikt van de bosstrook, die de helling van het plateau bedekte en afdaalde naar de holle weg daar beneden. Hij draaide zich nu zo, dat zijn voeten naar de weg wezen en de afdaling zou straks gemakkelijker gaan, want dan hoefde hij zich maar met zijn voeten tegen te houden. Het enige gevaar bestond hierin, dat zijn voeten hem niet zouden kunnen tegenhouden en dat hij met een grote vaart naar beneden zou rollen, nu hij zijn handen niet gebruiken kon.

Hij hield telkens verschrikt even op, als onder zijn gewicht een tak kraakte en schoof dan verder, zo vlug hij kon. Het ging echter niet erg vlug, want hij had het bovenste gedeelte van de helling nog niet bereikt, telkens moest hij lastige hinderpalen als boomstronken, dikke wortels en struikgewas overwinnen. Maar zijn wraakzucht en zijn verlangen naar vrijheid wisten alle bezwaren te overwinnen.

En nu had hij de helling bereikt. De afdaling begon en ging nu heel wat sneller. Maar plotseling stopte hij. Geen spier bewoog, hij ging languit liggen, terwijl een ijskoud zweet door zijn poriën drong.

Op maar weinige tientallen meters van hem af had hij voetstappen gehoord. Ze waren niet van een mens en zijn geoffend gehoor liet hem geen twijfel, omtrent hun aard; het waren de zware, schuifelende stappen van een beer, die op jacht was. De bomen stonden hier tamelijk ver uit elkaar en in het zwakke schijnsel van de maan kon de bandiet onduidelijk de vage omtrekken zien van de beer, een reusachtig exemplaar, die nu en dan stilstond, op zijn achterste poten ging zitten en met opgeheven kop de lucht insnoof.

De bandiet bedacht, dat de beer op dat ogenblik de lucht moest ruiken van het kamp, want de wind was naar hem

toe. Doodstil bleef hij liggen, de ogen gevestigd op de zwarte gedaante, die daar wel een eeuwigheid scheen te blijven. Eens richtte de beer de kop in zijn richting en de bandiet sloot de ogen, in de overtuiging, dat zijn laatste uur geslagen had. Maar toen begonnen weer de zware, schuifelende stappen en toen de man het waagde zijn ogen te openen, zag hij de beer zich verwijderen en de helling beklimmen.

Toen het weer stil was, zette hij zijn tocht voort, half zittend, half liggend en zich met zijn gespreide benen besturend, nu een eind omlaag glijdend, dan weer genoodzaakt zich met zijn voeten te helpen om vooruit te komen. Eindelijk bereikte hij de voet van de helling. Hij zocht op de tast naar een scherpe steen, want het was hier donker, toen hij weer van schrik ophield.

Zijn oor had het geluid van paardenhoeven op de harde weg opgevangen. Het geluid kwam dichterbij en het paard scheen stapvoets te gaan. De man knielde achter een groot rotsblok en wachtte met kloppend hart. Zou het een politiepatrouille kunnen zijn? Nee, het paard was alleen, dat was duidelijk aan de hoefslagen te horen.

Een ogenblik later kwam een ruiteloos paard langzaam aanstappen, bijna had de bandiet een kreet van vreugde geslaakt, hij had het zwarte paard met de witte sokken van een van zijn makers herkend. Het was gezadeld en opgetuigd en waarschijnlijk was zijn berijder dood. De bandiet liet een zacht, klokkend geluid horen; met een blij gehinnik kwam het paard aanlopen en stond met gebogen kop stil voor de bandiet, die haastig weer te voorschijn was gekomen. De man draaide om het paard heen en eindelijk had hij een scherpe kant gevonden aan een van de stijgbengels, die door het veelvuldig gebruik tot de scherpte van een mes was afgeslepen. Hij draaide zich met de rug naar het dier en probeerde het touw waarmede zijn handen gebonden waren, tegen de scherpe kant stuk te krijgen.

Maar de stijgbeugel gaf mee en het paard werd onrustig. Met een woeste

vloek draaide de bandiet zich weer om en met zijn tanden maakte hij de gespelos van de stijgbeugelriem. De stijgbeugel viel op de grond en hij moest gaan zitten, om het voorwerp te kunnen oprapen. Toen hij het eenmaal had, viel het hem niet moeilijk de stijgbeugel achter zijn rug tegen het rotsblok te drukken, waarachter hij net verborgen had gezeten en met eindeloze moeite slaagde hij er tenslotte in, het touw door te snijden. Toen hij vrij was, bleef hij een ogenblik uitgeput tegen het rotsblok leunen, maar dadelijk daarop sprong hij op en riep uit:

— Nu snel de jongens opgezocht.

Hij zocht de stijgbeugel weer op, maakte hem aan de riem vast en gooide zich in het zadel. Kreunend en vloekend, want zijn ribben deden hem pijn.

Juist op dat ogenblik klonk in de verte een gewoerschoot.

— De beer! bromde de man voor zichzelf. Dan wordt het ook tijd om mij te haasten, want nu zullen zij daarboven mijn vlucht wel hebben ontdekt.

Hij gaf het paard de sporen, dat hinnikend voortstootte in de richting van Fort Reliance. Een half uur verder week hij van de weg af en dreef zijn paard naar een uitgestrekte prairie, met gras en laag struikgewas begroeid. Hij stak die vlakte in galop over en bereikte tenslotte de rand van een woud, waar hij direkt binnen drong.

Het paard scheen soortgenoten te ruiken, want het liep snel verder, de bomen ontwijkend en door zijn instinct geleid. Nog een half uur ongeveer duurde de tocht, het terrein werd heuvelachtiger, de bomen werden schaarser.

En op een plek, waar zij tamelijk ver uit elkaar stonden, steeg de man af, bond zijn paard aan een boomtak en ging te voet verder.

Hij scheen hier de weg uitstekend te kennen, want hij aarzelde geen ogenblik. Hij moest nu klimmen, want het woud hield hier plotseling op en ging over in rotsachtig terrein. Hij volgde een vrij breed bergpad, dat zich om de rots heen slingerde, een soort van tafelberg, met hier en daar in de flanken reusachtige

openingen. Toen hij een van die grote openingen had bereikt, sprong plotseling een man op hem af en hij voelde de druk van een revolverloop tussen zijn ribben.

— Niet zo vlug met je proppenschietter, Tom, zei de man grijnzend. Kun je geen vriend van een vijand meer onderscheiden?

— Het is hier ook zo vervloekt donker, bromde Tom. Wat kom je doen?

— Ik moet de baas spreken. Zijn jullie hier allemaal?

— Allemaal.

— Hoeveel?

— Tweeëntwintig man, alles bij elkaar.

— Nu, dat zal wel voldoende zijn. Breng mij dadelijk bij Nightcap.

— Ernstig? vroeg de schildwacht, die niet veel zin scheen te hebben aan het verzoek te voldoen.

— Heel ernstig.

— De zaak is, de baas is niet erg in zijn humeur. Jerry de Mannendoder moet hier in de buurt zwerven.

— Wat? Is die vervloekte hond van de politie hier gezien? riep de bandiet verschrikt en woedend. Dan is het spel volmaakt. Het zaakje met de postkoets is ook al mislukt, daarover kom ik juist met Nightcap spreken.

— Nu, ik zal hem vertellen dat je er bent, bromde de schildwacht. Blijf jij hier en let op. Jerry is in staat om heel alleen hierheen te komen. En je weet wel, als hij schiet, dan is het raak ook.

De schildwacht verdween in het reusachtige hol, waar de vrienden van de ontvluchte bandiet verblijf hielden. Enige ogenblikken later keerde hij terug met een reusachtige kerel, met 'n rood opgezet gezicht en een rosse snor, die inderdaad in een weinig rooskleurig humeur scheen te zijn en op norske toon vroeg:

— Wat is er, Ham?

— Wat is er, baas? Wel, die zaak met de postkoets is mislukt. Drie van onze mannen zijn gekraakt en ik zelf ben er ook lelijk aan toe.

Nightcap liet een rollende vleek ho-

ren en vroeg toen:

— En het geld? Waar zijn de duitent?

— Hoe kan ik dat weten? Ik was bewusteloos. Ik weet absoluut niet of de lui, die ons overvallen hebben, het geld ook niet hebben mee gepikt.

— En waar zijn die lui? antwoordde Nightcap, met een dreigende klank in zijn stem.

— Ik kom juist hier om dat te vertellen.

En nu vertelde de bandiet alles wat hij wist van de mislukte overval op de postkoets en op welke manier hij was ontsnapt. Nightcap had met een woeste uitdrukking op zijn gezicht geluisterd en toen Ham had uitgesproken, stak hij twee vingers in de mond en liet een doordringend op verre afstand waarneembaar gefluit horen. Onmiddellijk werd het levendig in het hol en een ogenblik later stonden een twintigtal mannen, die er allesbehalve vertrouwenwekkend uitzagen, bij de ingang van de reusachtige spelonk, om hun aanvoerder geschaard en keken hem nieuwsgierig en vol verwachting aan.

Nightcap deelde in weinige woorden mee wat er gebeurd was en beval toen op korte toon:

— Zadelt de paarden, wij moeten er dadelijk heen. Het zal niet gezegd zijn, dat 'n onderneming van Nightcap mislukt. Ham, ga mee en wijs ons de weg.

Henderson, die nog enige tijd met de gewonde gepraat had, wilde zich om draaien, om naar het vuur te kijken, toen hij boven het zachte knetteren van het hout uit een geluid hoorde, dat hem direkt naar zijn geweer deed grijpen. Het was het geluid van brekende takken, die onder een zware vracht geknakt worden.

— Wat is er? vroeg Cooper verschrikt.

— Ik dacht, dat ik stappen hoorde... wel kijk eens aan. Het is bruintje in eigen persoon.

Cooper wandde zijn blikken naar de eerste rij bomen en zag een reusachtig

ge beer op nauwelijks twintig passen afstand. Het dier scheen recht op hem af te willen komen, maar het zou zijn laatste stap gedaan hebben. Want met een snelle beweging bracht Henderson het geweer aan de schouder en drukte af. Met een doffe brul viel de beer voorover, op slag gedood door de kogel, die hem in de hersens was gedrongen.

Henderson liet het geweer zakken, keerde zich om en zag nu pas dat zijn gevangene verdwenen was... Hij vloekte van woede, vertelde Cooper wat er gebeurd was en wilde dadelijk de ontretrek gaan onderzoeken. Maar toen begreep hij, dat het onverantwoord zou zijn, de gewonde, die volkomen hulpeloos was, aan zijn lot over te laten.

Tandenknarsend bleef hij dan ook waar hij was en overtuigde zich er alleen van dat de bandiet, die op zo sluwe manier had weten te ontkomen, geen van zijn wapens had kunnen meenemen, noch zijn karabijn, noch zijn revolver, noch zijn breed jachtmes.

— Dat is tenminste een troost, bromde hij. Maar ik durf de baas bijna niet onder de ogen komen. Nu, gedane zaken nemen geen keer, wij zullen goed moeten oppassen. En met grimmige vastberadenheid greep Henderson zijn geweer en overtuigde zich dat alle kamers van het magazijn van zijn revolver van patronen voorzien waren.

Toen strekte hij zich languit op de grond, tussen het hoge gras, zorg dragend buiten het vuur te blijven en wachtte. Hij wachtte in een spanning en een ongerustheid, zoals hij een geruime tijd niet ondervonden had, want de duisternis scheen te dreigen met allerlei onbekende gevaren.

Langzaam, heel langzaam begon de nacht te wijken voor het licht van de dag en Henderson slaakte een diepe zucht van verlichting, toen hij eindelijk de omgeving weer kon onderscheiden en niet langer bang behoefde te zijn voor een onverhoedse overval, want hij begreep maar al te goed, dat het gevaar nog niet geweken was en dat de ontvluchte bandiet zeker zijn kamera-

den zou gaan opzoeken.

Cooper had intussen enige uren rustig geslapen, als gevolg van het medicijn, dat Raffles hem had toegediend en toen hij wakker werd, was het bijna klaarlichte dag. Henderson gaf hem onmiddellijk zijn medicijn in en maakte zich klaar om voor het ontbijt te zorgen. En toen hij een tinnen kroes chocolade, gemengd met gecondenseerde melk aan zijn lippen wilde brengen, klonk er een schot en als door tovenarij vloog de kroes hem uit de hand, geraakt door een kogel. Henderson slaakte een gesmoorde kreet en bromde toen :

— Is het er zo mee gesteld ? Dan zal het er wel heet toegaan. Maar wat moet ik met die arme Cooper beginnen, die niet eens een revolver kan optillen ?

Het antwoord werd hem gegeven, toen er vier schoten bijna tegelijkertijd kraakten en de kogels hem om de oren floten. Hij bedacht zich geen seconde meer, maar nam de gewonde ijlings in zijn krachtige armen en droeg hem als een kind, zo vlug hij kon, naar de machine. Hij wist de gewonde ongedeerd in de kajuit te krijgen en daar uit te strekken op de vloer.

— En moet ik nu op de loop gaan ? bromde hij woedend. Mylord heeft gezegd, dat ik hier moet blijven en ik blijf hier, zolang ik maar kan. Maar daar zie ik een lelijk snoetwerk boven het gras uitsteken, daar nog een en daar wel vier of vijf. Komaan, het gaat spannen.

Hij had zijn geweer gegrepen, een repeteerwapen, met dertien kogels in kolf en lade, stak het door de kleine opening van de kajuit, mikte en schoot. Een rauwe kreet werd gehoord en « het lelijke snoetwerk » verdween uit het gezicht.

Rondom waren nu overal hoofden, althans hoeden en de lopen van geweren en revolvers zichtbaar. Weer kraakten er schoten en een kogel drong door de dunne aluminium wand van de kajuit, vlak boven het lichaam van Cooper, die doodsbleek was, maar de tanden op el-

kaar had geklemd. De kogel verliet de kajuit door de tegenovergestelde wand.

Kort besloten legde Henderson zijn geweer neer, ging achter de stuurknuppel zitten en haalde een hefboom over.

Op hetzelfde ogenblik, dat de bandie-

ten hun schuilplaatsen vloekend en tierend verlieten, steeg « De Duivel der Lucht » met ongehoorde snelheid bijna steil de lucht in en was binnen enkele sekonden buiten het bereik van de geweerkogels.

HOOFDSTUK VI.

HERENIGD

Raffles, Brand en Sylvia Cooper hadden onwillekeurig de paarden ingehouden, toen Brand die kreet slaakte en naar boven wees.

Raffles begreep direkt, dat er iets ernstig gebeurd moest zijn, daar Henderson het anders zeker niet in zijn hoofd zou hebben gekregen, tegen zijn bevelen in te handelen. Toen zette hij zijn paard langzaam weer aan, maar hield het bijna direkt weer in, want even voorbij een flauwe kromming van de holle weg had hij enige paarden bij elkaar zien staan. Hij legde zijn vingers op de lippen en zei fluisterend:

— Wees voorzichtig. Daar zijn paarden. Ik denk dat Henderson de wijk heeft moeten nemen voor een grote overmacht.

— Waren er dan nog meer bandieten in de buurt? vroeg Brand zacht.

— Dat schijnt zo, antwoordde Raffles droogjes.

Hij was afgestegen, nam snel de revolver uit de holster en sloop langs de kant van de weg voorzichtig dichterbij, terwijl hij de anderen wenkte achter te blijven. Hij zag daar minstens twintig

paarden, gezadeld en volkomen vers, zij hadden zeker niet langer dan een uur gelopen. Twee mannen hielden er de wacht bij, die nu en dan de weg afkeken.

Juist toen Raffles aanstalten wilde maken om met die twee bewakers eens nader in kennis te komen, daalden zo snel zij konden de bandieten, die de overval hadden ondernomen, van de helling naar de holle weg af. Raffles trok zich zo snel mogelijk terug en wierp zich weer in het zadel.

— Snel terug! beval hij zacht. Het is dwaasheid met ons tweeën te proberen, het tegen die overmacht op te nemen. Zij zijn minstens met twintig man.

Het drietal gaf de paarden de sporen en de vermoeide dieren keerden weer langs dezelfde weg terug. Nu en dan keek Raffles naar boven, waar « De Duivel der Lucht » op grote hoogte kringen beschreef, volkomen onbereikbaar voor geweerkogels.

— Zou Jim zich aan boord van dat toestel zijn, graaf? vroeg Sylvia met sidderende lippen, terwijl zij haar hand

op de arm van Raffles legde.

— Daar kunt u van overtuigd zijn, madame, antwoordde Raffles met vaste stem. Henderson zou zich liever laten doden, dan alleen te vertrekken en iemand, die ik aan zijn hoede heb toevertrouwd, alleen achter te laten. Uw man is aan boord, daarvoor durf ik mijn hand in het vuur te steken.

— Zouden zij ons gezien hebben?

— Dat is niet waarschijnlijk, madame. Van zo'n grote hoogte is het buitengewoon moeilijk iets op aarde te kunnen onderscheiden. Vergeet ook niet dat wij hier op een holle weg zijn en op die grote hoogte niet veel groter zullen schijnen dan zandkorrels. Maar verderop strekt zich de vlakte uit en daar zullen wij zo spoedig mogelijk heen gaan, in de richting van Fort Reliance. Wij zullen dan proberen, mijn trouwe chauffeur op een of andere manier tekens te geven en op die onmetelijke vlakte, die zich in noordelijke richting uitstrekt, zal hij ons ook beter kunnen onderscheiden.

Intussen galoppeerden zij voort, zo snel de vermoeide paarden hen wilden dragen. Maar het ongeluk scheen niet mee te worden, hen te achtervolgen. Zij hadden nauwelijks tien minuten gereden, of het scherpe oor van Raffles hoorde op verre afstand nog, maar ontwijfelbaar naderbij komend, de hoofslag van een troep paarden. Het kon niet anders, of het moesten de bandieten zijn, die de terugtocht aanvaardden, nu hun overval blijkbaar geen resultaat had opgeleverd.

— Laten wij het uiterste van onze rijdieren vergen, zei Raffles. Als wij de vlakte bereiken kunnen, zullen wij gauw in veiligheid zijn, want Henderson zal zonder enige twijfel direkt lagere luchtlagen opzoeken.

Dat had Raffles goed gezien, want tien minuten later was de machine tot op duizend meter gedaald. Nog altijd zou geen geweerkogel met voldoende kracht het toestel kunnen treffen, maar de inzittenden zouden al beter in staat zijn, althans door de kijker de dingen daar beneden te onderscheiden.

Maar ook was het geluid van de hoofslagen duidelijker geworden en het mocht een geluk heten, dat de holle weg hier voortdurend kronkelde, want was hij recht geweest, dan zouden de bandieten het drietal en het met buit beladen paard al lang in het oog hebben gekregen.

Raffles had Busto vlug op het paard moeten nemen, want het arme dier was door de urenlange tochten vrijwel uitgeput. De paarden zouden het onmogelijk lang meer kunnen uithouden, al twee keer was het zijne gestruikeld en op het laatste ogenblik had hij het dier nog overeind kunnen houden. De vlakte, dat wist hij, was niet ver meer. Zou Henderson hen bijtijds zien?

Een ogenblik dacht Raffles er over af te stijgen, de jonge vrouw alleen verder te sturen en de strijd met de bandieten aan te binden. Maar hij bedacht, dat dit gelijk zou staan met zelfmoord.

De weg beschreef nogmaals een scherpe bocht en tegelijkertijd weken de heuvels ter weerszijden hoe langer hoe verder terug, de eindloze prairievlakte lag voor hen, waarover de weg voortliep.

Raffles keek naar de hemel. Tot zijn vreugde zag hij dat Henderson de machine nog aanzienlijk lager had laten dalen, die nu zeker niet hoger vloog dan omstreeks zeshonderd meter. Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak en begon daar onder het voortrijden mee te wuiven.

«De Duivel der Lucht» begon een grote cirkel te beschrijven, het toestel scheen de aarde te benaderen. Nu had Henderson hen beslist gezien. Want ineens dook de «Duivel der Lucht» zo plotseling, dat Sylvia Cooper een kreet van schrik slaakte, denkend dat het toestel viel en dat het straks te pletter zou slaan. Maar op twintig meter boven de grond trok «De Duivel der Lucht» bij en in een bevallige zweefval streek hij neer op de vlakte, zoals een adelaar, die zich op zijn nest zet. Nog enkele meters rolde het toestel door en toen bracht de rem het tot staan, op nauwelijks dertig meter van het drietal.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwamen de vorsten van de bandieten van achter de heuvels te voorschijn. Zij bevonden zich op een afstand van meer dan vierhonderd meters en schenen eerst niet te begrijpen wat er gebeurde.

Raffles en Brand verloren geen tijd. Terwijl de jongeman snel het handpaard ontlastte van de zware tas en de geldzak, waarmee hij naar de machine rende, tilde Raffles, die was afgestapt, de jonge vrouw van het dodelijk vermoeide paard en rende naar het vliegtuig. Een paar sekonden later was iedereen veilig aan boord. De hond was al dadelijk van het zadel gesprongen en over de rand van de cockpit gewipt.

En het was werkelijk hoog tijd, want de rovers kwamen al aangalopperen, onder het afschieten van hun revolvers. Maar de schroef draaide nog, het toestel rolde over de grond en verhief zich opnieuw van de vlakte, terwijl de bandieten in machteloze woede bleven vuren.

Sylvia had zich onmiddellijk over het gestrekte lichaam van haar man heen gebogen en streelde met tedere liefde zijn donkere krullen. Cooper had de ogen geopend en slaakte een kreet van verlichting.

Maar de machine bevond zich nauwelijks driehonderd meter boven de grond, toen een onverwacht schouwspel Brand, die door een van de ovale zijramen van de cabine een blik naar beneden had geslagen, een kreet deed slaken. Daarginds, bijna aan het tegenovergestelde einde van de uitgestrekte prairie, naderde in volle draf een troep ruiters, zeker wel veertig man sterk. Zij schenen hun paarden tot de uiterste spoed aan te drijven en iets te achtervolgen.

Dat iets was een man, een ruiter, die ongeveer tweehonderd meter voor de troep uitreed, zijn paard tot de uiterste aanzette en zich nu en dan in het zadel omkeerde om te schieten. Hij moest wel een buitengewoon goed schutter zijn, want nooit schoot hij, of een van de achtervolgende troep buitelde in volle ren van zijn paard, hetgeen de anderen niet belette door te draven over het ge-

vallen lichaam heen.

De eenzame ruiter moest zijn paard wel uitstekend in bedwang hebben, want in volle draf zag men hem zijn geweer herladen, de teugels onderwijl tussen de tanden vasthoudend en het paard met de knieën besturend. Soms liet hij het dier plotseling afzwenken en dan dook hij helemaal weg opzij van zijn rijdier, zodat er van de kant van de achtervolgers niets meer van hem te zien was dan een klein gedeelte van zijn voet, waarmee hij zich aan de zadelpkop vastklemde. En in die houding schoot hij ook en dan was het schot niet minder raak.

Het was echter duidelijk, dat die ongelijke strijd onmogelijk lang kon duren. Het paard van de achtervolgde ruiter raakte vermoeid en de achtervolgers, die als krankzinnigen vuurden, wonnen zienderogen terrein. Van het schieten was niets te horen door het geraas van de schroef, maar de witte rookwolkjes wezen maar al te duidelijk op wat daar beneden gebeurde.

De toestand van de achtervolgde zou nog noodlottiger worden. Want toen hij halverwege de vlakte was, zag hij aan de tegenovergestelde kant de twintig andere bandieten over het golvende terrein aan komen draven.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht en plotseling slaakte hij een kreet:

— Jerry de Mankiller! riep hij uit.

— Wat? Is die vluchteling de beroemde schutter, de politiemann? riep Charles Brand in de grootste opwinding. Ik dacht dat het juist andersom was en dat die grote troep daar achter hem, tot de bereden politie behoorde.

— Zulke grote patrouilles komen hier niet voor, Charles, en die kerels zien er ook meer uit als vagebonden te paard, dan als de bereden politie, die nette, rode uniformen draagt en grijze punt-hoeden met een leren band er om. Wij moeten hem zien te redden.

Raffles liet zijn blikken door de cabine dwalen. Zijn oog viel op de touwladder, die opgerold in een hoek van de cockpit lag. Hij greep de ladder,

opende de kap van de cabine, maakte de stalen haken van de touwladder stevig vast in een van de ogen, langs de rand van de cabine geplaatst en wierp toen de touwladder, die meer dan twintig meter lang was, over boord. Toen klopte hij Henderson op de schouder en schreeuwde hem in het oor:

— Ik neem even je plaats in, James. Neem je geweer en let vooral goed op, wij zullen proberen Jerry te redden.

Hij nam de plaats in van Henderson, die zijn geweer nam en aan de rand van de cabine neerknielde op een van de smalle rustbanken, terwijl Brand hetzelfde deed aan de andere kant.

De troep van veertig man was intussen de achtervolgde tot op tweehonderd meter genaderd, en het kon geen vijf minuten meer duren, of zij zouden hem hebben ingehaald. De twintig bandieten, die uit de holle weg waren gekomen, moesten hem al herkend hebben, want zij hadden de teugel gewend, om hun doodsvijand, de man, die met ieder schot een bandiet naar de andere wereld zond, waaraan hij dan ook zijn bijnaam te danken had, de pas af te snijden.

Een ogenblik scheen Jerry besluiteloos te zijn. Zijn geweerpatronen bleken op te zijn, tenminste hij stak het wapen in de holster en trok, nog steeds zijn paard aanvurend, zijn revolver. Toen kreeg hij plotseling de machine in het oog en zag onmiddellijk de daaruit neerhangende touwladder. Zijn instinct zei hem, dat men hem kwam helpen en dat hier zijn enige kans op redding was. Hij liet dadelijk zijn paard keren en draafde op « De Duivel der Lucht » af.

Raffles had de machine al tot minder dan vijftig meter laten dalen en de vaart aanzienlijk geminderd. Hij wuifde met de hand naar de politie-man, om hem te beduiden, dat hij in dezelfde richting moest voortdrijven, liet de machine een flauwe bocht beschrijven, bracht haar nog dichterbij de aarde en kwam toen met de vaart van een sneltrein achter Jerry aanzetten.

Deze, nu en dan omkijkend, begreep dadelijk de bedoeling. Hij dreef zijn

paard tot de uiterste snelheid aan en had zijn revolver weer weggestoken, om beide handen vrij te hebben.

Maar de bandieten, die de toeleg even goed begrepen, drukten hun grote sporen in de zijden van hun paarden en bleven in het wilde weg vuren. Een van hen, een snel dier berijdend, was de anderen ver voor. Maar Henderson mikte op hem en drukte af. Hij scheen het paard te hebben geraakt, dat als het ware een lichtsprong maakte en een paar keer om en om buitelde, zijn berijder op verre afstand neergooiend.

Intussen zag Jerry de touwladder op zich afkomen. De onderste sport bevond zich ongeveer ter hoogte van zijn hoofd. En op het ogenblik dat de ladder in snelle vaart over hem heen zou stuiven, richtte hij zich zo hoog mogelijk in de stijgbeugels op en greep bliksemsnel de derde sport. Nauwelijks had hij dat gedaan, of Raffles haalde het hoogteroer over en « De Duivel der Lucht » verhief zich in de lucht.

Maar een van de sporen van Jerry was achter in de stijgbeugel blijven haken. Hij moest een heftige schok doorstaan, die hem bijna weer van de ladder sleurde. Maar gelukkig brak de hak van de schoen af en daar hing hij, onder aan de twintig meter lange touwladder in de ruimte, terwijl de lucht hem om de oren gierende.

De bandieten hieven hun paarden met een ruk tot stand en vuurden op de weerloze man, die met inspanning van al zijn krachten zijn voet op de onderste sport had weten te plaatsen en zich nu langs de zwaaiende ladder naar boven werkte.

Hij was nauwelijks een meter van de rand van de cockpit, toen hij een angstige kreet slaakte. Een van de kogels van de bandieten, die hem zelf gemist had, had een van de touwen geraakt van de ladder, die onder zijn gewicht begon te scheuren. Zijn voeten verloren hun steun, een ogenblik later hing hij nog slechts met beide handen aan een van de koorden, het andere was gescheurd.

Maar Henderson had de wanhoops-

kreet gehoord. Zonder zich te bedenken, stapte hij over de rand van de cockpit op een van de vleugels, strekte er zich languit op uit en kon met zijn uitgestrekte arm net de angstige politieman bij de arm grijpen. Met inspanning van al zijn krachten trok hij hem naar zich toe.

Brand had zijn plaats verlaten, hielp mee Jerry op de vleugel trekken en vandaar in de cabine, waar hij dadelijk half bewusteloos neerviel, volkomen uitgeput en krachteloos.

Raffles had intussen zijn kist weer tot een grotere hoogte doen stijgen en de snelheid zo hoog mogelijk opgevoerd. Maar « De Duivel der Lucht » vervoerde nu zes personen, twee meer dan hij er eigenlijk kon vervoeren en daaronder moest de snelheid wel enigszins lijden, die niettemin toch nog meer dan vijf-honderd kilometers bedroeg.

De cockpit was nu zo vol, dat men er zich nauwelijks kon verroeren.

Brand had dadelijk zijn zorgen aan de politieman gewijd en al na enkele minuten kwam Jerry weer bij. Hij keek even verdund om zich heen en plotseling scheen het besef van zijn toestand volkomen tot hem door te dringen. En hij was wel een echte politieman, want hij riep:

— Honderd dollars, mijnheer de piloot, als u mij dadelijk naar Fort Reliance brengt.

— Wat wilt u daar doen? vroeg Brand.

— Het garnizoen op die bandieten afsturen, voor den drommel! schreeuwde

Jerry terug.

— Is er ook een garnizoen in Cedar Creek? vroeg Raffles.

— Jazeker! Zestig man!

— Prachtig. Over tien minuten kunnen wij in Fort Reliance zijn. Ik alarmeer daar het garnizoen. Daarna stijgt ik onmiddellijk weer op, om de mannen in Cedar Creek te verwittigen, waar ik een half uur later kan zijn. U kunt de bandieten dan tussen twee vuren nemen en het hele nest uitroeien. Ik zal in de lucht blijven en u aanwijzingen geven, opdat u precies weet waar zij zich bevinden. Een troep van zestig man kan zich niet zo gemakkelijk verbergen.

En zo gebeurde het, dat nog geen tien minuten later Jim Cooper en zijn jonge vrouw, tevens hun zak goudstukken veilig en wel in Fort Reliance de machine konden verlaten, om tijdelijk bij de commandant van het garnizoen een gastvrij onderdak te vinden. Onmiddellijk werd het hele garnizoen gealarmeerd en trok er op uit, terwijl Jerry, die in de machine de kennis met graaf Palmhurst hernieuwd had, de weg wees. Een half uur later was ook het garnizoen van Cedar Creek onderweg en enkele uren daarna werden de bandieten omsingeld. Raffles was er in de lucht getuige van, hoe de hele bende, die tegenstand bleef bieden, als het ware in de pan werd gehakt.

En toen hij die zekerheid had, liet hij de machine tot op grote hoogte stijgen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

AVONTUUR IN WENEN

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12

BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266